І чужому научайтесь, Свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIX. Ч. 177. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 26-го ВЕРЕСНЯ 1972 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, SEPTEMBER 26, 1972 No. 177. VOL. LXXIX.

— КОРОТКІ ВІСТКИ —

Понеділок, 25 вересня 1972 р.

СЕНАТСЬКА ФІНАНСОВА КОМІСІЯ затвердила в п'ятницю 22 вересня ц. р. обширний законопроєкт про допомоги в рамках Соціяльного Забезпечення і реформу суспільної опіки, кошти збільшення пенсій, виплат та субсидій яких виноситимуть в загальному 14.6 більйона долярів. Затверджений законопроєкт є одним із найбільших в історії Конгресу ЗСА: він нараховує 964 сторінок і дебати над ним тривають уже 15 місяців. Його передано вже на розгляд Сенату. Передбачають, що сенатські дебати над цим законопроєктом триватимуть щонайменше один місяць.

ДРУЖИНА ПРЕЗ. НІКСОНА Пет, яка відбуває тепер передвиборчу поїздку по сімох стейтах, заявила в Лос Анджелес, що вона не ставить собі якихось політичних завдань, протеж, її поїздка, в теперішньому часі має політичне значення.

РЕҐЕНТИ КАЛІФОРНІЙСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ відкинули пропозицію філософічного департаменту, щоб прийняти знову на працю відому негритянську комуністку-активістку Анджелу Дейвіс, яка була звільнена судом від поставлених їй обвинувачень і недавно виїхала у пропаґандивну поїздку по Совєтському Союзі. Канцлер університету заявив, що Анджела Дейвіс, як про це свідчать її виступи, заабсорбована тепер іншими справами, і тому немає мови про те, щоб реінсталювати її на становище викладача філософії в університеті.

ЗСА И ІЗРАЇЛЬ ПОГОДИЛИСЬ, що необхідно поборювати міжнародний терооризм. У цій справі державний секретар Вілліям Роджерс мав 75-хвилинну нараду з ізраїльським міністром закордонних справ Аббою Ебаном. Державний секретар Роджерс нараджувався теж з французьким міністром закордонних справ Морісом Шуманом: Франція висловилася була проти запропонованих Америкою і Канадою гострих санкцій проти схоплювачів літаків.

ОБ'ЄДНАНІ НАЦІЇ ТАКИ БУДУТЬ дебатувати над справою міжнародного тероризму, всупереч становищу Комуністичного Китаю і арабських держав. Головна Комісія Генеральної Асамблеї прийняла в цій справі постанову 15 голосами проти 7-ох при чому Совєти і Чехо-Словаччина стримались.

КОМУНІСТИЧНИЙ КИТАЙ ПОТЕРПІВ в Об'єднаних Націях дві дипломатичні поразки. Генеральна Асамблея відкинула підтримуваний Комуністичним Китаєм внесок, щоб на денний порядок теперішньої Асамблеї поставити, як щороку, справу з'єднання Кореї, та рішила поставити на чергу дня справу прийняття до ОН Банґладешу, дармащо Китай рішуче цьому спротивлявся.

БРИТАНІЯ БУДЕ ЦЕНТРОМ слідства міжнародної поліції щодо посилок - листів з вибуховими матеріялами, що їх вислано масово з Амстердаму до різних країн світу на адреси тамошніх ізраїльських дипломатів. Голляндські й англійські поліційні фахівці переконані, що той чи та, що надавали в Амстердамі на пошті ті посилки з міні - бомбами — це були люди з-закордону, які приїхали до Голляндії, виконали свою місію і негайно від'їхали. Між 6-ма західньо - европерськими державами Европейської Економічної Спільноти існує вільний комунікаційний рух, без потреби віз і при мінімальній контролі.

ЕСПАНІЯ ПРИЗАДУМУЄТЬСЯ, чи видати Швеції трьох хорватів, які 16 вересня ц. р. схопили шведський пасажирський літак, отримали викуп 100.000 дол. від шведського уряду та шантажем присилували звільнити 6-ох хорватів із шведської в'язниці. Про цю справу ще має рішити еспанський уряд, але еспанське міністерство летунства вже повідомило, що всіх тих хорватів судитимуть в Еспанії перед військовим трибуналом.

МОСКОВСЬКА „ПРАВДА" ТВЕРДИТЬ, що Комуністичний Китай відкинув совєтську пропозицію підписати обопільний пакт неаґресії і складення деклярації, що ніодна з тих держав не буде користуватися силою для здійснення своїх політичних претенсій. Водночас „Правда" обурюється на американського коментатора Джозефа Алсопа, який писав про вислання над кордон Комуністичного Китаю нових совєтських змоторизованих дивізій. „Правда" твердить, що це „шпиль брехонь" та що так само неправдива вістка, наче б Москва зменшила свою допомогу Північному В'єтнамові.

НА ФІЛІППІНАХ ПРОГОЛОШЕНО вперше від постання тієї держави у 1946 році — вийнятковий стан. Сталося це після атентату на філіппінського військового міністра: невідомі злочинці обстріляли скорострільним вогнем авто, в якому повинен був їхати міністер. Але він їхав іншим автом позаду. Філіппіни від довшого часу є тереном терористичної акції комуністів.

ЧОТИРИ ОКРУГИ УНС СТЕЙТУ НЮ ДЖЕРЗІ ВІДБУЛИ СПІЛЬНІ ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗБОРИ

Нюарк, Н.Дж., 24-го вересня (В.С.). — Чотири Округи Відділів УНСоюзу стейту Ню Джерзі, а саме Нюарку, Перт Амбою, Джерзі Сити (Надгудсонської) і Пассейку, відбули тут в приміщенні УНДому спільні організаційні збори для обговорення підсумків дотеперішньої організаційної праці у цілому стейті та посилення членської кампанії в останніх трьох місяцях 1972 року. Відкрив збори голова Окружного Комітету Нюарку, як господаря такої першої спільної наради стейту, Юліян Баранюк і привітав всіх гостей, представників Відділів чотирьох Округ, та доповідачів з Головної Канцелярії УНСоюзу. Опісля він передав провід зборами голові Округи Перт Амбой інж. Омелянові Грабові, який запросив, до президії, крім голови Округи Нюарку та представників з централі УНСоюзу, голову Округи Джерзі Сити інж. Мирона Сірого і голову Округи Пассейку Івана Хомка. На секретаря зборів попросив пані Стефанію Стеців, предсідника 371-го Відділу з Нюарку.

Згідно з устійненою програмою були виголошені три доповіді: головний касир пані Уляна Дячук поінформувала вичерпно про фінансовий стан УНСоюзу та його братську і громадську діяльність, підкреслюючи великий вклад УНСоюзу в різні ділянки українського життя; заступник головного предсідника і рекордовий секретар Володимир Сохан подав числа про стан членства УНСоюзу і насвітлив залежність поширення діяльности УНСоюзу від успіхів у членській кампанії; асистент керівника організаційного відділу і головний радний Сте-

(Закінчення на стор. 7-ій)

Джон Діфенбейкер інтервеніював в справі ув'язнених українських інтелектуалістів

Оттава — Міжнародний Комітет Оборони Прав Людини, що його очолює кол. прем'єр-міністер Канади Джон Діфенбейкер, повідомив, що під кінець серпня Джон Діфенбейкер інтервеніював в справі арештованих українських культурних діячів в Україні. З датою 31 серпня 1972 р. були переслані окремі листи за підписом Дж. Діфенбейкера до Амнесті Інтернешенел, Міжнародного Бюро Праці, Міжнародної Асоціяції Юристів, Комісії Прав Людини при ОН, а також до відповідних канадських чинників, в тому до судді Джозефа Т. Торсона, кол. президента Міжнародної Асоціяції Юристів, який виявив велике зацікавлення справою переслідувань в Україні.

У своїх листах Дж. Діфенбейкер інформує про події в Україні упродовж першої половини цього року та подає дані про арештованих, вказуючи на те, що арешти, переслідування та засуди культурних діячів є безпідставним і нічим невиправданим порушенням основних прав людини, з'ясованих в Загальній Деклярації Прав Людини, а також що має свою особливу вимову, в конституціях СССР та УССР.

В листі Дж. Діфенбейкера читаємо, що „акція совєтських чинників, спрямована в Україні проти т. зв. дисидентів, є виразно нелеґальна і протиконстуційна та являється прямим порушенням постанов Загальної Деклярації Прав Людини... Міжнародний Комітет Оборони Прав Людини вважає, що збереження і приміненяя основних прав людини в цілому світі є священним обов'язком всіх вільних людей, де б вони не жили". На цій основі, згаданий Комітет вимагає інтервенції з боку міжнародних організацій та Комісії Прав Людини ОН в першій мірі, перед совєтськими чинниками, а також вможливлення того, щоб представник Міжнародної Асоціяції Юристів був присутній як спостерігач на процесах українських діячів в СССР.

Як відомо, Міжнародний Комітет Оборони Прав Людини під керівництвом Джона Діфенбейкера тісно співпрацює з Комісією Прав Людини Секретаріяту Світового Конгресу Вільних Українців, яка звернулася була у свій час до цього Комітету з проханням про інтервенцію в справі арештованих українських діячів. Виступ цього Комітету і його голови п. Дж. Діфенбейкера якраз тепер тим важливіший, що під сучасну пору в Україні відбуваються процеси арештованих українських діячів. Багатьох з них вже засуджено на довгі роки ув'язнення. Оборонна акція в їх справі повинна продовжуватися на всіх доступних форумах та всіми можливими засобами.

Популярність Ніксона далі збільшується

Ню Йорк. — Опубліковані в останніх днях вислідн опитування населення 16 американських стейтів виявляють зріст популярности президента Ніксона серед усіх прошарків населення. Зокрема треба відзначити факт збільшення числа прихильників Ніксона між членами Демократичної партії. За даними дослідної аґенції Даніела Янкельовіча, заанґажованої „Ню Йорк Таймсом", різниця в числі між прихильниками президента Ніксона і демократичного кандидата Джорджа МекҐоверна збільшилася до 39 пунктів, тобто 62 до 23 у процентовому відношенні. Проведені востаннє опитування були найбільші щодо розміру й охопили в цілому 2 329 зареєстрованих виборців з 16 стейтів. В окремих стейтах різниця між Ніксоном і МекҐоверном набагато більша від пересічної. Наприклад, у Тексас різниця досягнула 53 пунктів, тобто 71 до 18 у процентовому відношенні. Дослідна аґенція інформує, що коли б вибори відбувалися тепер, то виборча перемога Ніксона була б справді великого розміру у всіх стейтах. За незначними винятками (напр. студенти американських університетів), всі прошарки населення у переважаючій більшості підтримують кандидатуру президента Ніксона, вважаючи його краще кваліфікованим від МекҐоверна очолювати американський уряд.

Головна Управа „Самопомочі" устійнила напрямні і пляни праці

Ню Йорк. (В.С.) — Новообрана Головна Управа Об'єднання Українців в Америці „Самопоміч" відбула тут у власному домі засідання, на якому устійнено напрямні дальшої діяльности та пляни праці референтур організаційної, культурно - освітньої та суспільної опіки. Засідання відкрив голова дир. Степан Спринський, який ствердив приявність 14 членів Головної Управи та запропонував прийняти порядок нарад. Їх започатковано затвердженням протоколу з попереднього засідання, що його відчитав секретар Г. У. д-р Василь Палідвор. Короткі звіти з діяльности від останнього З'їзду склали поодинокі референти, а докладний огляд приходів і розходів представив фінансовий референт інж. Іван Гурик. Найбільше уваги присвячено на цьому засіданні обговоренню напрямних дальшої діяльности та устійненню плянів праці „Самопомочі", згідно з пропозиціями референтів: організаційного референта Михайла Ковальчика, в імені та заступстві якого реферував ці справи дир. С. Спринський, культурно - освітнього референта радн. Богдана Ластовецького, референта суспільної опіки Володимира Сохана та членів цієї референтури пані Емілії Козіцької, д-ра Миколи Шпитка і дир. Евстахія Манацького, як теж референта видавництва мґра Євгена Лозинського. Над накресленими плянами діяльности поодиноких референтур вив'язалася дискусія, яку закінчено однозгідним устійненням плянів праці Головної Управи „Самопомочі" та її Відділів. Живу участь в обговоренні справ видавництва, а саме публікації журналу „Наш Світ" взяли теж господарський референт та член Редакційної Колеґії інж. Роман Раковський і заступник секретаря та член Видавничої Комісії Лев Пришляк, які разом із мґром Євгеном Лозинським запропонували видати ще три числа „Нашого Світу", крім чергового, яке вже находиться в друку. Члени Головної Управи теж обговорили стан розпродажу Ювілейного Альманаху „Самопомочі" та жетонів, виготовлених з нагоди XV З'їзду і ювілею цієї організації. Особливу увагу присвячено справі дому „Самопомочі" в Ню Йорку та плянам організування нових Відділів в ряді осередків поселення українців в Америці, та також питанню урухомлення Центру для Старших Громадян, користаючи із можливих урядових субсидій. Вкінці засідання Головна Управа ви-

(Закінчення на стор. 7-ій)

Японського прем'єра Танаку зустрічали з парадою в Пекіні

Пекін. — В понеділок 25 серпня перед полуднем до Пекіну прибув з офіційною візитою японський прем'єр Какуей Танака, започатковуючи таким чином новий етап в японсько-китайських взаєминах. Китайський комуністичний уряд приготовив японському прем'єрові привітання, яке було майже повторенням привітання американського президента Ніксона. Японського прем'єра вітав китайський комуністичний прем'єр Чжоу Еньлай в асисті високих китайських урядовців в тому заступника голови військової комісії Є Чієн-їнґа, заступника голови Державного народного конгресу Ку-можо, та міністра закордонних справ Чі Пенґ-фея. На летовищі, прикрашеному японським та китайським прапорами, була виставлена почесна охорона з 360 членів Китайської народної армії. Вперше після 27 років на китайській території можна було почути японський національний гимн. Це, очевидно, не перешкодило китайській оркестрі виконувати безпосередньо перед прибуттям японської делеґації протияпонські народні пісні з періоду японсько-китайської війни. Привітальна церемонія тривала всього 15 хвилин. Японський прем'єр у противагу звичаєві не промовляв, а відразу після привітання переїхав до своєї резиденції. За наміченим пляном, японський прем'єр матиме ряд розмов з Чжоу Еньлаєм з метою узгіднити передумови японсько-китайської співпраці, а також встановити дипломатичні стосунки. Розмови триватимуть шість днів. Передбачена та-

(Закінчення на стор. 6-ій)

Папа Павло VI відзначає своє 75-ліття

Ватикан. — 26 вересня припадають 75-ті роковини з дня народження теперішнього голови Католицької Церкви Папи Павла УІ. Ця подія дала привід різним церковним і нецерковним діячам робити оцінку дев'ятилітнього понтифікату Павла УІ, який очолив Католицьку Церкву у дуже трудний час ферменту, незадоволення та реформістських тенденцій. Попередник Павла УІ Папа Іван XXIII заініціював далекойдучі реформи Католицької Церкви, скликуючи Вселенський Собор. На долю Папи Павла УІ випало докінчити велике діло його попередника і по сьогоднішній день дослідники понтифікату Павла VI не можуть погодитися в оцінці його дотеперішньої діяльности. Загально переважає переконання, що Папа Павло УІ болюче переживає розвиток подій у Католицькій Церкві і свою неспроможність зупинити фермент і навести порядок у питаннях, які тривожать церковних адміністраторів, теологів, а також мільйони вірних. Поширилися були навіть вістки, що Павло УІ думає про резиґнацію зі свого становища, спираючися на власний декрет про те, що члени Колеґії кардиналів, найвищої церковної адміністрації, повинні залишати свої становища з досягненням 80 року життя.

Московська преса атакує французьких ґоллістів і соціялістів за їхні „антисовєтські" виступи

Москва. — В совєтсько-французьких взаєминах, які досі були досить стриманими а то й мирними, настало помітне напруження. Перший раз після багатьох місяців органи совєтського режиму — в тому числі „Правда", „Новое время" і „За рубежом" — виступили з гострими атаками проти провідних діячів французької соціялістичної партії і партії ґоллістів, обвинувачуючи їх в „антисовєтській" пропаґанді і наклепах на Совєтський Союз і його політику. Зокрема гостро заатакувала московська „Правда" Алена Пейрефітта, колишнього міністра інформації в уряді де Ґолля і тепер провідника партії ґоллістів за те, що він применшує совєтські економічні і соціяльні „досягнення" й у своїх виступах в телевізії знеславлює комуністичні держави. Московський тижневик для міжнародних справ „Новое время" виступив з атакою на французького міністра внутрішніх справ Раймонда Марселліна за його антисовєтські коментарі в часописі „Ле Монд". Водночас із цим „Новое Время" та орган совєтської пропаґанди „За рубежом" заатакували провідника французької Соціялістичної партії Франсуа Мітеранда за його виступи в справі політичних процесів і засудів у Празі і проти встановленого совєтським урядом податку від тих осіб жидівської національности, що бажають виїхати із Совєтського Союзу. В політичних французьких колах вважають, що причиною загостреної протифранцузької кампанії у совєтській пресі є започатковані ґоллістами заходи проти коаліції французьких соціялістів й інших лівих партій з комуністами у найближчих виборах, що мають відбутися весною 1973 року.

Помер св. п. о. Михайло Кравчук, священик, педагог, письменник і перекладач

Нюарк, Н.Дж. — В суботу 23 вересня ц.р. тут, після довгої недуги, помер на 82-ому році життя св. п. о. Михайло Кравчук, колишній гімназійний учитель, капелян УСС, душпастир у Львові і в багатьох парохіях Галичини, востаннє в Черчі коло Рогатина, і після переїзду до Канади в 1949 р. та ЗСА в 1950 р. сотрудник при церкві св. Івана Хрестителя в Боффало, Н.Й. до 1965 р. Після переходу на пенсію жив у Нюарку. Покійний відомий із ряду перекладних праць, в тому книг Святого Письма на українську мову, „Слова про Ігорів похід" (1968) тощо. Невиданими залишилися віршований переклад „Германа і Доротеї" Вольфґанґа Гете й ліроепічна автобіографічна поема „Із днів весни". Покійний св. п. о. Михайло Кравчук осиротив дружину Володимиру, сина д-ра Романа з жінкою Наталкою, доньки Дарію з чоловіком Богданом Будним і Зеновію з чоловіком Василем Василевим і троє внуків — Марка й Анну Будних і Маринку Василів. Священичий парастас буде відправлений у вівторок 26 вересня о год. 8-ій веч. в церкві св. Івана Хрестителя при 719 Санфорд Евню в Нюарку і похорон відбудеться в середу 27 вересня із церкви св. Івана Хрестителя о год. 9:30 ранку на Український Православний Цвинтар у Савт Бавнд Бруку, Н.Дж.

ТРЕТІЙ З'ЇЗД УКРАЇНСЬКИХ ЖУРНАЛІСТІВ АМЕРИКИ І КАНАДИ ВІДБУВСЯ НА СОЮЗІВЦІ З УЧАСТЮ 116 ОСІБ

Союзівка. — В суботу і неділю 23 і 24-го вересня ц. р. відбувся тут 3-ій З'їзд українських журналістів Америки і Канади з участю 26-ох членів Спілки Українських Журналістів Америки, 25-ох членів Спілки Українських Журналістів Канади і 55-ох гостей, разом 116 осіб. З'їзд відкрив голова СУЖА Іван Кедрин, після чого о. митрат Петро Хомин з Торонта виголосив молитву, а приявні вшанували померлих членів обох Спілок вставанням з місць і хвилиною мовчанки. Обрано Президію З'їзду у складі: голова — І. Кедрин, заступники голови о. митрат П. Хомин, секретарі Ольга Кузьмович і Василь Дідюк. Верифікаційну Комісію становили Павло Дорожинський й Іван Боднарчук, які при вступі на залю вели реєстрацію прибуваючих журналістів і гостей. До Резолюційної Комісії увійшли: Степанія Бубняк, Осип Зінкевич, Ірина Макарик, д-р Михайло Сосновський і д-р Богдан Стебельський.

Виголошено три доповіді, при чому у кожній з них крім доповідача був ще співдоповідач. О. Питляр, доповідаючи на тему „Українська преса у вільному світі, завдання і можливості" поручає зберегти характер української преси, як преси політичної еміґрації, послідовно відрізняючись від чужомовного довкілля. Радив підкреслювати слабості довкілля і власні вартості. Критикував непритягання молоді, безкритичну, на його думку, льояльність супроти кожночасного Уряду. — Співдоповідач Р. Рахманний поручав протиставити національну-державну ідею ідеї громадянських свобід. Висловлювався проти схвалювання законних метод у боротьбі за національно-державне визволення, таврував захоплення так званим совєтознавством, яке підготовляє чи створює атмосферу совєтофільства, обстоював концепцію світового українства. — Вячеслав Давиденко не міг прибути на з'їзд і його доповідь на тему „Кодекс етики українського журналіста у теорії і практиці" відчитав Михайло Островерха. Критикував чи піддавав під сумнів різні постанови і стилізацію схваленого на Другому З'їзді українських журналістів в Торонто 6 листопада 1966 р. Кодексу етики українського журналіста та поручав пере-

(Закінчення на стор. 7-ій)

У БАВНД БРУКУ ВІДБУЛОСЯ ПОТРІЙНЕ СВЯТО

Савт Бавнд Брук, (А. К.) — У минулу неділю, 24 вересня, тут відбулися три урочисті свята: відслонення і посвячення, вмурованої в бічну стіну Церкви-Пам'ятника, плякети-медалі кн. Ольги, посвячення новопридбаної площі і відкриття постійної образотворчої ґалерії в головному будинку на новій площі. Плякету-медалю, роботи мистця М. Черешньовського уфундувала Організація Жінок Оборони Чотирьох Свобід України з нагоди 1000-ліття смерти володарки України, княгині Ольги. Акт відслонення доконала голова Головної Управи ОЖ ОЧСУ Уляна Целевич, а посвячення — його Блаженство Митрополит Мстислав.

Після короткого слова Уляни Целевич відбувся урочистий похід на нову територію, яка і була освячена під час молебня.

Пізніше похід перейшов до головного будинку, де о. Петро Мелех роздав картки-запрошення представникам численних організацій, а Митрополит Владика Мстислав виголосив коротку доповідь, присвячену українській культурі і її значенню в житті народу.

Після того виступив зі словом від Об'єднання Мистців-Українців Америки (ОМУА) голова Об'єднання, маестро Петро Андрусів. Заступниця голови ОЖ ОЧСУ, Мирослава Ласовська відчитала і передала Митрополитові Мстиславові грамоту і повну серію медаль кн. Ольги: бронзову, срібну і золоту для музею під Церквою-Пам'ятником, а Уляна Целевич, від імени Організації подарувала особисто Владиці Мстиславові срібну медалю, спеціяльно оформлену для репрезентації і відчитала персональну грамоту.

Стрічку, яка загороджувала вхід до ґалерії, перетяла маленька дівчинка в українському строї і численні гості почали оглядати нову мистецьку виставку.

Микола Понеділок видає новий твір: „Рятуйте мою душу"

Микола Понеділок

Ню Йорк. — Відомий український еміґраційний письменник і гуморист Микола Понеділок написав і видає книжку нарисів із переживань українських втікачів у таборах ДіПі під назвою „Рятуйте мою душу". Книжка, за редакцією і з передмовою Юрія Стефаника, уже здана до друку, в мистецькому оформленні, з обкладинкою й ілюстраціями Едварда Козака - Ека. Авторові — Миколі Понеділкові сповнилося в неділю 24-го вересня п'ятдесят років життя. Народжений 1922 року на Херсонщині в селянській родині, після закінчення середньої школи вчився в Одеському Університеті. Переїхавши на еміґрацію 1944 року, працював актором в театрах В. Блавацького і Й. Гірняка. Літературну творчість почав у Зах. Німеччині написаними і ставленими в цих театрах в 1946-1948 рр. п'єсами з еміґраційного життя п.н. „Знедолені" та „Ляйтенант Фляєв", як також перекладами п'єс Ж. Ануї „Антігона" і „Медея", Дж. Б. Прістлі та ін. Після переїзду до ЗСА 1949 р. виступив із п'єсою „А ми тую червону калину..." (1957) і збірками гумористичних нарисів і сатир на підсовєтську й еміґраційну дійсність п.н. „Вітаміни" (1957), „Соборний борщ" (1960) й виданими у В-ві „Свободи" „Смішними сльозинами" (1966). Згодом опублікував збірки спогадів-оповідань з життя українського села 1930-1940 рр. й еміґраційних переживань „Говорить лише поле" (1962) та „Зорепад" (1969), пройняті ліризмом і сантиментом до української землі та її людей.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Соборна неволя

Саме 23 роки тому совєтська армія вступила на західньоукраїнські й західньобілоруські землі під облудним гаслом „визволення" їх з-під польської займанщини. Москва не запитувала у цій справі українського і білоруського народів, а діяла у виконанні пакту Ріббентропа-Молотова, за яким Сталін дав Гітлерові „зелене світло" для наїзду на Польщу і поділ Европи на німецьку та московську сфери впливів. Очевидно, Сталін не передбачав і до останньої хвилини не вірив, що Гітлер може звернутися й проти СССР, щоб запанувати від Атлантику по Урал. Вмарш совєтських військ до Східньої Галичини й Волині мав, очевидно, на цілі не „визволення" їх мешканців з „панської неволі", а зліквідування української ірреденти, яка була для Москви потенціяльною загрозою доти, поки існував кусень української землі, де можна було плекати самостійницький дух з культом визвольної війни.

Тому в теорії по нинішній день відкритою залишається проблема, чи нарід має змагати до соборности завжди в усіх обставинах і за всяку ціну. Наприклад, поважний історик, учасник бою під Мотовилівкою, Василь Кучабський, вказував на цілу низку історичних прецедентів, які доказують, що власне поділ національної території є добром для даної нації, бо уможливлює бодай на частині території плекати політичну думку й культуру без ніяких обмежень. Коли б не було поділу Італії, коли б не було поділу Польщі, то не було б леґіонів Гарібальді ані леґіону Пілсудського і не зформувався б новітній самостійницький і соборницький світогляд тих народів. Соборність України, здійснена актом 22 січня 1919 року, не втрималася, бо український нарід у масі ще до неї не дозрів.

Нинішня психіка українського народу інша. Вирівнялись психологічні розбіжності, які існували, як наслідок перебування під різними займанщинами. В Україні нема нині „галичан", „буковинців", „закарпатців", „наддніпрянців", „волиняків" і „поліщуків". Є одна суцільна українська нація. Це найбільша користь з тієї соборности. Треба ще, щоб на всій тій соборній українській землі зросло почуття національної гордости, яке рішучіше протиставилось би русифікаторській політиці займанця.

Не тільки жиди, але й українці

Багато уваги, зокрема у пресі, зайняла справа вимананого Москвою окупу за кожного жидівського еміґранта, нібито еквівалентного до витрачених совєтською державою грошей на професійну освіту, але ж насправді куди вищого, бо на сплату його треба б працювати щонайменше десять років. Запротестували проти таких абсурдних вимог не тільки жиди в Ізраїлі і в діяспорі, але також культурні діячі і публіцисти різних країн світу.

У листі до генерального секретаря ЦК КПСС, датованому 15 серпня і переданому через американську амбасаду, 90 членів Палати Репрезентантів ЗСА звернулися з вимогою, щоб совєтський режим припинив турбування усіх тих громадян жидівського походження, які заявляють своє бажання еміґрувати. В листі підкреслено, що справедливе розв'язання цього питання причиниться до кращих взаємин між ЗСА і Совєтським Союзом.

Відповіді на свого листа американські конґресмени, ясна річ, не одержали і ледве чи одержать. Брежнєв і його Політбюро поховали цього листа між справи не варті уваги.

Нав'язуючи до цієї справи, відомий американський публіцист Джеймс Рестон виступив у „Ню Йорк Таймсі" з 20 вересня ц. р. із статтею п. н. „Ніксонова війна на чотири фронти". У цій своїй статті Рестон ствердив, що ледве чи можна сподіватися, щоб през. Ніксон зробив справу випускання з СССР совєтських жидів однією з передумов пожвавлення й розвитку торгівлі між ЗСА й СССР. Водночас Рестон підкреслив, що згадана справа не є тільки гуманним питанням, але й політичною проблемою: дозвіл на виїзд із СССР не тільки жидам, але й іншим національностям — українцям, балтійцям та всім тим, хто хотів би вирватися із Совєтського Союзу. Все ж таки Рестон пропонує, щоб ЗСА поставили Москву перед альтернативою: або совєтський режим розв'яже позитивно справу еміґрації, або ж ЗСА відмовляться від продажу їй пшениці.

Ідучи за закликом стати на оборону людських прав в Україні, надрукованим у „Свободі" з 20 вересня ц. р., українці могли б використати сучасну ситуацію й ведену в користь жидів кампанію для включення своїх вимог: звільнення десятків і сотень заарештованих і засуджених громадян Української ССР за їхні виступи на оборону людських прав. Треба сподіватися, що приєднаються до такої акції не тільки українські громадські й політичні установи, але й широкі кола українців у вільному світі, зокрема ж у ЗСА через сенаторів і конґресменів своїх стейтів.

КЛОПОТИ УРЯДУ З ДИСИДЕНТАМИ В ЮҐОСЛАВІЇ

Юґославія, як і всі інші такого типу багатонаціональні держави, має серйозні труднощі подвійного характеру. З одного боку йдеться про відосередні тенденції серед тих народів, що почувають себе покривдженими федеральною структурою, в якій переважають впливи найсильнішої нації, а з другого—речники нації, яка у федерації займає ключову позицію, не можуть звільнитися від тенденції збільшувати ролю і позиції своєї нації коштом інших співпартнерів. У Юґославії ці проблеми знайшли своє особливе віддзеркалення у пов'язанні з двома науковими журналами: сербським „Філософія" та хорватським „Праксіс". І в одному і в другому випадку мало місце судове закриття журналів, які опублікували критичні матеріяли на тему окремих подій в Юґославії.

Обидва журнали виступили з критикою уряду за арештування і засуд проф. Михайла Джуріча, якого обвинувачувано за „ворожу пропаґанду" і за намагання „розірвати братерство та єдність юґославських національностей". Джуріча суд засудив на два роки ув'язнення, а тепер уряд спрямував свої удари по тих, які виступають в його обороні.

В чому ж полягала фактично вина проф. Джуріча? Згідно з інформаціями, М. Джуріч належить до гурту тих сербських учених, які заступають погляд про конечність далекойдучої централізації Юґославії. У своїх виступах Джуріч критикував пляни уряду дати окремим республікам ширші права, бо, мовляв, це зменшує та елімінує переважаючі права сербів в Юґославії. Іншими словами, Джуріча суджено за „великосербський націоналізм".

Виступ журналу „Філософія", органу Сербського філософського товариства, в обороні Джуріча був виступом сербських учених в обороні серба. Виступ журналу „Праксіс", органу Хорватського філософського товариства, в обороні Джуріча мав принциповий характер в тому сенсі, що йшлося про оборону людини, яка фактично стоїть на позиціях протилежних національним хорватським інтересам. Все таки і один і другий журнал мотивували свої виступи проти засуду Джуріча тим, що „опіній не можна саджати до тюрми", і що цей засуд, як і всі інші політичні процеси в Юґославії, „створили чорну і тривожну політичну сцену" в Юґославії.

У зв'язку з критичним наставленням преси, зокрема наукових кіл до політики уряду, президент Тіто вважав за конечне самому до цього зайняти становище і виступити з осудом юґославських дисидентів. Тіто гостро накинувся на юґославських філософів, мовляв, вони надто „багато філософують", але не в дусі марксистської філософії. Враховуючи такий стан, говорив Тіто, ці філософи „повинні або піти на пенсію, або пошукати собі іншої праці".

Такому гострому виступові Тіта не приходиться дивуватися, коли читати статтю Д. Косіча, юґославського новеліста, який під час війни був партизанським комісаром. Косіч критикує на сторінках „Філософії" арештування і засуди за переконання та висловлювання опінії і запитує: „Чи справді є це можливим, щоб наше суспільство і наша держава не мали небезпечніших ворогів від студентських революціонерів і утопістів, які бажають для своєї країни більше свободи, соціяльної справедливости і рівности, більше соціялізму, як це має місце сьогодні? Чи справді є це можливим, щоб ці аспірації були загрозою для влади працюючих людей?"

Чи юґославському урядові пощастить з політикою насильного здавлювання публічної опінії і вільної дискусії та критицизму — треба серйозно сумніватися. Практика показує, що навіть загроза ув'язнення до 12 років не залякує всіх тих, які мають інші погляди на справи і які готові ці свої погляди обороняти.

Сніг в Казахстані загрожує врожаєві в СССР

Москва. — Совєтська преса докладає всіх зусиль, щоб стимулювати працевидайність колгоспників, враховуючи загрозливий стан з цьогорічним урожаєм. Природа, однак, не рахується з ніяким пляном. В критичнім зерновім районі СССР, в північнім Казахстані, випав сніг, що унеможливлює завершення жнив. Як інформують, досі завершено збирання урожаю на одній третій посівної площі і тому преса мобілізує колгоспників на „битву за урожай". Ніяких офіційних даних про стан урожаю в СССР досі немає, але за обчисленнями, цьогорічний урожай буде на 10-20 відс. нижчий сподіваного чи запланованого. Покищо, ніде в СССР не помічається недостачі в постачанні хлібом чи мукою. Недостача вже виявляється, однак, в постачанні картоплею. Навіть у Москві, як подають чужинецькі кореспонденти, є чималі черги у тих крамницях, де продають картоплю. Ситуація на цьому відтинку виявилася настільки загрозливою, що заступник голови міської ради в Москві Л. В. Дерібін на телевізії запевняв мешканців, що нестачі в постачанні картоплею столиці не буде та що довіз з Білоруси та балтицьких республік розв'яже проблему.

Иосип Гірняк

ПІДЗОЛОЧЕНИЙ ЮВІЛЕЙ

„Літературна Україна" з 1 серпня 1972 р. помістила статтю Романа Черкашина п. з. „Напередодні золотого ювілею". Стаття починається такими рядками:

„Харківському академічному українському театрові імені Т. Г. Шевченка, одному з найстарших театрів Радянської України, виповнюється 50 років. Перед своїм золотим ювілеєм, який збігся з 50-річчям СРСР, театр звітує у столиці нашої Батьківщини — Москві".

Кінчається стаття такими „сентенціями":

„Гастролі в Москві — не тільки почесний рапорт, а й відповідальний творчий звіт перед доброзичливим і вимогливим глядачем. Зустріч з москвичами, критична думка громадськості столиці — найкраща нагода перевірити зроблене й оцінити невідкладні завдання на майбутнє, що їх поставив перед театром 24-ий з'їзд КПРС".

Автор статті Роман Черкашин, колишній „березілець" (другого призову), актор, згодом режисер, автор посібника з мистецтва слова, обізнаний з мистецькою спадщиною Леся Курбаса. Він був свідком трагічної долі Л. Курбаса і театру „Березіль". 5 жовтня 1933 р. під час засідання колеґії наркомату освіти, на якому було оголошено зняття Леся Курбаса з керівництва створеного ним театру „Березіль", — Черкашин виступив з відважною обороною цього реформатора українського пореволюційного театру.

Отож, хто-як-хто, але Роман Черкашин добре знає, що „Харківському академічному українському театрові імені Т. Г. Шевченка" до золотого ювілею ще дуже далеко; адже театр цей існує від 1934 року.

На його очах, наступного дня після історичної постанови про зняття Леся Курбаса з керівництва „Березоля", наказний мистецький керівник театру Мар'ян Крушельницький зняв з репертуару всі вистави в постановці Курбаса. Того ж дня Черкашин чув через голосники радіо про те, що уряд УССР зняв звання народного артиста республіки з „ворога народу" — Леся Курбаса. На очах тоді ще молодого, допитливого Черкашина в один день було викреслено з аналів театру 11 років існування „Березоля" та грандіозні творчі мистецькі досягнення Леся Курбаса. В короткому часі після тієї події афіші стали сповіщати про вистави „Харківського українського театру імені Т. Г. Шевченка". Отож, „Березоля" не стало! І зовсім резонно, „Березіль" — це Курбас! Не стало Курбаса — перестав існувати створений ним театр „Березіль"!

Цілі десятиліття вперто й послідовно винищували всякі сліди „курбасівщини" з театрів, театральних інститутів та вузів країни. Колишні актори та учні майстерень Мистецького Об'єднання „Березіль" відрікались, засуджували не тільки творця тієї незабутньої установи, але й той час, який вони „змарнували" на освоєння „шкідливих, ворожих українському народові та його театрові, видуманих Курбасом теорій та лженаук". Народна артистка Наталія Ужвій довгі роки, при всяких нагодах „проливала сльози радости, бо не стало на Україні націоналіста та формаліста Леся Курбаса, який завів театр „Березіль" у безвихідний закут". У 1947 році, відзначаючи 14-ліття „Харківського театру імені Т. Г. Шевченка", мистецький керівник М. Крушельницький у своїй статті - звіті п. з. „Шевченківці" писав:

„Націоналіст Курбас, ворог свого народу, ворожою своєю практикою завдав великої шкоди українському театрові. Партія помогла знищити цього ворога". („Радянська Україна", ч. 103, 24 травня 1947).

14-річчя „шевченківців" Крушельницький використав для чергового нападу на „ворога народу — Леся Курбаса" не випадково. Весною 1937 року, на Соловках, уповноважений для важливих доручень Сталіна та Єжова — Кашкетін розстріляв велику групу діячів української культури на чолі з Курбасом, Кулішем, Зеровим, Ірчаном, Епіком, Шумським, Сологубом, Максимовичем і багатьма - багатьма іншими.

У 10-річчя цього ганебного московсько - большевицького злочину, як видно, органи компартії рішили підсумувати результати ідеологічно - мистецької перебудови театру, і М. Крушельницькому було доручено звітувати про цей процес при нагоді 14-річного існування „Харківського (вже тоді академічного) театру імені Т. Г. Шевченка", що він і зробив, прибивши ще раз „до стовпа ганьби ворога свого народу", і цим ще раз перекреслив 11 років існування „Березоля".

Під час і після хрущовської „відлиги" та розвінчання культу Сталіна совєтські історики та мемуаристи вперто промовчують факт єжовсько - кашкетінської масакри в'язнів по таборах у 1937 році, а дату смерти реґабілітованих відмічають трафаретною фразою: „Помер у 1942 році". Це, як видно, явне намагання не обтяжувати цим безпрецедентним злочином КПСС і самого „батька народів" — мовляв, люди повмирали природною смертю. Ніхто з них не турбується повислим у повітрі питанням: чому всі ті сотки тисяч людей самі вибрали собі кінець свого життя — в один і той же 1942 рік?

Після семи літ відсутности, навідавшись за куліси „Харківського українського театру імені Т. Г. Шевченка", мені вже не пощастило натрапити на сліди колишнього „Березоля". Там уже й не пахло духом Леся Курбаса, там тоді ніхто не зважувався згадати імени його. За кулісами вже не чути було

(Закінчення на стор. 4-ій)

НА МЕДИЧНІ ТЕМИ

Редаґує: д-р Михайло Данилюк

ДЕЩО ПРО РОЗЛАДИ ПЕРСОНАЛЬНОСТИ

Важливу ділянку медицини, що особливо розвинулась останніми десятиліттями — психіятрію, яка викликала колись у пересічного громадянина здвигування плечима та підозрілі усміхи сьогодні, на щастя, розуміють, як конечну частину в мистецтві лікування. Адже людина складається не лише із м'язів, кісток та рідини, а також із психіки, яку не можна помацати пальцями, але яку відчуває людина на кожному рівні інтелектуального розвитку, хоч і не завжди може дати собі раду із таким почуванням. Звідси й походять труднощі у лікарському світі, оскільки й тепер є багато людей, які потребуючи лікарської поради, що допомогла б „впоратися" із закутинами своєї психіки, не звертаються до лікарів. Власне, із практики знаємо, що ще часто важко переконати людину щоб вона поконсультувалась із психіятром і зрозуміла що ті чи інші її фізичні недомагання нічого не мають спільного із органічним захворюванням, а являють собою певний розлад психіки.

Не маємо тут на увазі психічні недуги, які вимагають опіки в лікарні збоку психіятра, вишколеного для цього кадру допоміжного персоналу тощо. Хочемо зупинитись над кількома прикладами нервового розладу який трапляється у щоденному, нормальному житті, але який у наші часи став майже, сказати б, пошестю що забирає у свій полон людей із різних соціяльних прошарків та різного рівня умового розвитку.

Проста людина говорить про це щиріше, мовляв, „це у мене, пане докторе, такі нерви", деякі скидають вину на перечуленість, на спадковість, під тими означеннями розуміючи увесь комплекс своїх фізичних і духових переживань. Гірше з інтеліґентними людьми, бо вони, як правило, раціоналізують свою психічну поведінку, а відносно фізичних симптомів виявляють чимало недовір'я, коли почують від лікаря, що їх недомагання не мають органічної бази. Ще гірше з іґнорантами яких у наші часи надто багато і які думають, що з ними все гаразд, а проте розлад їхньої психіки відбивається на їхній фізичній та умовій продукції, на родині, оточенні, громаді, сусідстві тощо. Вони до цього не признаються і лише часами від них можна почути обережний вислів: „Я не почуваю себе гаразд, мабуть втома".

Розлад персональности, яким модерна психіятрія тепер особливо цікавиться має різнорідну клясифікацію та численні види, часто із мішаними симптомами різних психічних недомагань не являючи собою клясичної психози, психо - неврози або й навіть звичайної неврози. Для ясности можна сказати, що коли говоримо, наприклад, про запалення легень, то тут можуть бути численні варіянти — положення інфекції в легені, рід бактерії, величина ушкодженого місця, реакція організму на інфекцію та ін. Так само й при розладі персональности симптомів може бути так багато, як багато є людей.

Можна говорити про певні групи розладу персональности, як, наприклад, розлади, спричинені зловживанням ліками, наркотиками, алькоголем, соціопатичні розлади, злочинність, статеві збочення, антисоціяльні реакції і т. д. В загальному складнішими — і цікавішими щодо студії — є дві групи розладу персональности — група розладу самої схеми персональности та група розладу рис характеру.

Звичайно, всі вони базують свій поділ на описі, динаміці персональности та якості психічного розвитку. У групу розладів самої схеми персональности входять, наприклад, люди із недостатньою персональністю, що характеризується неспроможністю правильно реаґувати на соціяльні вимоги, поганим розсудком, безвідповідальністю, неспроможністю до товариського співжиття тощо. У цю ж групу входить схізовидна персональність, що характеризується віддаленням людини від оточення, холодністю поведінки, зосередженням думок навколо лише себе самого, браком емоційного піднесення, неспроможністю виявляти ворожість або аґресивність. Інша ж параноїдна персональність типова хворобливою підозрілівістю щодо оточення, заздрістю, впертістю, сварливістю, іноді аґресивністю.

У групу розладів рис характеру входять типи емоційної нестабільности, що виявляється під найменшим тиском іззовні або в напруженні. Співжиття цих людей з оточенням постійно заколочується емоційними піднесеннями, а також почуттям погано контрольованої ворожости, тривоги та почуттям підсвідомої вини. Інші види в цій групі — це пасивно - залежна персональність, що характеризується почуттям безрадности, неспроможности приймати рішення та тенденцією шукати допомоги в товариша, дружини, матері тощо.

Протилежний вид — це пасивно - аґресивний тип людини, яка свою ворожість або аґресивність виявляє впертістю та хворобливою образливістю, зволіканням в акції, низькою видайністю та впертим пасивним обструкціонізмом. Інші види в цій групі розладу характеру — це аґресивний тип, характерний помітною подразливістю, неспроможністю доводити до кінця свої пляни чи задуми, деструктивним темпераментом, патологічним нахилом заперечувати факти і нераціональністю своєї поведінки. Також до цієї групи зачисляють людей із т. зв. компульсивною персональністю, а типові вони тим, що вважають своїм, сказати б, святим обов'язком пильнувати „порядку" в суспільстві, бути „сумлінням" для оточення, запопадливо пропаґувати конформізм. Такі типи людей перебувають у постійному напруженні.

Звичайно, у додатку до основних симптомів люди із розвалом персональности часто мають і додаткові симптоми із групи невроз або психо - невроз, що справу погіршує. Наприклад, пасивно - аґресивний тип, параноїдний тип, аґресив-

(Закінчення на стор. 7-ій)

Д-р Іван Скальчук

ЗА ПОКРАЩАННЯ І ЗМІЦНЕННЯ ДІЇ І СИСТЕМИ УККА

Голос у дискусії

(6)

Практика минулих Конґресів УККА повчає нас, що часто на самому Конґресі делеґати пропонують прихапцем складені пропозиції на зміну статуту, зокрема на те, щоб це така чи інша організація могла одержати місце в Екзекутиві, — або щоб ці зміни уможливили декого з Екзекутиви усунути, а на це місце поставити „своїх" людей. Їхня логіка проста й ясна. УККА з теперішніми керівниками — поганий, але коли б на їх місце прийшли люди з опозиції, то він став би добрим.

Такий підхід і така тактика не повинні мати місця на конґресах УККА!

IV

Опозиція в УККА чи до УККА

До проблем, які д-р М. Данилюк промовчав або згадав лише мимоходом, належить IX Конґрес УККА, відоме постання Комітету Громадської Єдности (КГЄ), вихід з УККА опозиції, консолідаційні заходи УККА після IX Конґресу для полагодження конфлікту в роках 1966 по 1968 та створення малою частиною опозиції „нової громадської централі" т. зв. Асоціяції Українців Америки, паралельної та у противагу до УККА.

Мотив промовчування не важко відгадати. Д-р М. Данилюк розраховує на те, що у читачів „Свободи" коротка пам'ять, вони про все вже забули і пробує всю вину за конфлікт перекинути на УККА та на „партію"! Він пише: „IX Конґрес УККА остаточно розправився з принципами демократії і соборности, творячи таким чином кризу цілої громади. Основною причиною став суто партійний момент, який введено в УККА, що в свою чергу приніс типову у нас виключність, нетолерантність" („Свобода", ч. 144).

А насправді не УККА розправився з принципами демократії та соборности і не він створив кризу всієї громади, бож на 517 делеґатів на IX Конґресі КГЄ зумів заґітувати в свої ряди біля сотні делеґатів, тобто біля 1/5 делеґатів, і понад 400 делеґатів не дали себе застрашити малій меншості й не улягли її диктатові! Якщо будь-хто вчинив наругу над принципами демократії, то зробила це ота 20% меншість, яка намагалася диктувати Конґресові, під загрозою виходу з УККА, а найбільший розлад чинили якраз ті, що прилюдно проголосили, що не висилатимуть своїх делеґатів на Конґрес.

Це ж бо за кілька днів перед IX Конґресом Об'єднання Прихильників Визвольної Боротьби України — за підписом голови д-ра Р. Борковського і секретаря Г. Бакуменка, та однодумці Українських Націоналістів за кордоном — за підписом голови Романа Ільницького і секретаря Миколи Галева, проголосили в „Українському Житті" (ч. 31-487) своє „Звернення до Українців в ЗСА", в якому робили нашій найвищій централі ряд безосновних закидів, накидаючися на керівників УККА за те, що вони не допустили до того, щоб „речник опозиції мав доповідь на Конґресі УККА для з'ясування програми праці УККА, що її пропонує опозиція", а далі тому, що „пропозиція опозиції, щоб до Резолюційної та Номінаційної комісій уведено представників професорів університетів та бібліотекарів і ін.", не була взята до уваги, а тому „названі нижче організації (подані вгорі — І. С.) рішили не висилати своїх делеґатів і не брати відповідальности за його (Конґресу — І. С.) перебіг та рішення".

Ось звідки почалася змова проти IX Конґресу та проти УККА. Ця змова в дійсності почалася далеко раніше, але українська громада про це була повідомлена щойно напередодні Конґресу. Все таки на 59 організацій, членів УККА, тільки 5 не брали участи в Конґресі, хоча з УККА не вийшли! І немає зовсім потреби промовчувати дійсні причини конфлікту на IX Конґресі, бо цей конфлікт залишився аж по сьогоднішній день не полагодженим.

Українська громада в ЗСА та в інших країнах протягом 20 років по закінченні другої світової війни була одностайною, коли йдеться про поставу супроти московського окупанта України, і творила одностайний, національний фронт, за вийнятком хіба проґресивних та комунофільських організацій. У 60-их роках на українському еміґраційному овиді появилась „нова політична концепція" коекзистенції, культобміну та контактів із СССР і „радянською" Україною. Старі „новошляхівські" ідеї почали відживати на еміґрації!

Так почала творитися щерба в одностайньому національному фронті нашої спільноти. Визнавцям цієї політичної концепції стало невигідно сидіти в УКК, коли УККА прийняв резолюції, які осуджували провід організацій і ті товариства, які сприяли коекзистенційним, культобмінним та контактним ідеям, що вітали появу на еміґраційному овиді ансамблів Мойсеєва, Вірського, бриґад Колосової та влаштовували зустрічі з „українськими радянськими" письменниками типу Д. Павличка і шукали контактів з „українськими" дипломатами в совєтських місіях та амбасадах.

Ще добре не прошуміла у нашій спільноті дискусія на тему участи „українських діячів культури з України" у відкритті пам'ятника Т. Шевченкові у Вашинґтоні як появилось напередодні IX Конґресу наведене вище „Звернення до українців в ЗСА", а на самому IX Конґресі зорганізувався Комітет Громадської Єдности, який не зважаючи на неперебірливу кампанію проти УККА зумів згромадити біля себе не більше як одну п'яту частину делеґатів на Конґрес.

Здорові національні сили, які на Конґресі становили переважну більшість, не улягли диктатові КГЄ, які на піддержку своїх ультимативних постулятів витягнули таку „демократичну" зброю як бойкот IX Конґресу та вихід з УККА. Тому КГЄ так і записав своє ім'я в історії УККА, як такий, що йому були чужі демократичні принципи УККА, як такий, який започаткував новий двоподіл у нашій спільноті в ЗСА, та як такий, що створив „нову громадську Централю" — Асоціяцію Українців Америки.

УККА вживав зі свого боку всіх заходів у роках 1966 по 1968, щоб громадський конфлікт полагодити та зліквідувати. УККА ставив тільки одну вимогу до всіх організацій, щоб вони, стаючи членами УККА, визнавали статут та постанови Конґресів УККА.

(Далі буде).

Літні табори оселі СУМА у Вісконсин

В околиці, яка немов рідне Підкарпаття, недалеко містечка Барабу, у стейті Вісконсин міститься 180 акрова оселя СУМА ім. Мико-Павлушкова в Чикаґо. Площа оселі дуже горбовита, покрита лісом із багатьма галявинами. Ідеальне місце для таборування.

Цього року на оселі СУМА було три табори: Вишкільний для юнаків та юначок та два виховно - відпочинкові табори, осібно для хлопців та дівчат. Вишкільний табір тривав два тижні, від 18 до 1 липня. Його комендантом був Петро Бощук із Вінніпеґу, а головним виховником д-р Петро Мірчук. Викладачами на цьому таборі крім коменданта та головного виховника, були ще проф. І. Малюк та Лука Костелина. До команди входили: Роман Голяш, Леся Окрух, Люба Левицька та Рома Лісович. Дві останні з Міннеаполісу. 64 учасники закінчили його відповідними іспитами, що є конечні для кожного члена СУМА, одержавши при цьому грамоти та відзнаки. Після цього табору почався відпочинково - виховний табір для юнаків, який тривав три тижні і враховував 89 учасників, його поділено на дві частини: табір старших юнаків і молодших.

Комендантом старшого табору, який мав назву „Серед снігів" був студент Роман Голяш, а помагали йому: Іван Зварич, Теодор Зварич, Стефан Дрозд та Іван Пилипчак. Комендантом молодшого табору, який мав назву „Чорний Ліс", із 50 учасниками, був Данилишин Стефан із Міннеаполісу. Йому допомагали члени команди: Андрій Веремівський, Борис Кусик, Зенон Лисик та Андрій Копистинський. Виховниками на цих двох таборах були —п-во Гончаров, Розалія Окрух та п-і Бреславець з Міннеаполісу.

Обидва табори видавали стінну газетку під заг. „Чорний Ліс". За першу допомогу на цих таборах відповідала Ірена Харко, професійна медсестра з Чикаґо. Координатором та помічником двом комендантам був студент та член головної Управи СУМА Ярослав Верещак.

По закінченні хлоп'ячих таборів почався на оселі виховно - відпочинковий табір для юначок, який тривав три тижні і його поділено на табір старших юначок ім. Алли Горської та молодший ім. Катрі Зарицької. Учасників старшого табору було 50 і їхньою коменданткою була Леся Окрух. До складу команди старшого табору входили ще: Оля Стрільчук, Надя Хіч, Оля Попіль, Сузанна Черінь та Марійка Кміт. Табір молодших юначок начисляв 56 учасниць і коменданткою його була Стефа Остапчук. У склад цієї команди входили: Леся Біла, Мотря Пологнюк, Надя Буда, Оля Хіч, Ірка Хіч, Вікторія Кульчицька та Оля Федорів. Головним виховником обох цих таборів був інж. Лев Боднар та Розалія Окрух. За медичну опіку відповідала мґр фарм. Богданна Боднар. Протягом таборування дівчат кожної неділі відвідував наш табір д-р Павлинський із південної частини Чикаґо, який не тільки лікарськими порадами, але безплатними ліками причинився до того, що на таборі, хоча була зимна погода, ми мали розмірно мале число захворювань.

До команди обох таборів входили ще інж. Мирон Добровольський, інж. Петро Вихрій та Іван Максимчук, які дбали за басейн, безпеку на ньому, та опікувалися усією оселею. Координатором обидвох таборів була Марія Костелина, яка рівночасно відповідала за навчання співу на цих таборах.

Дівочий табір старших юначок примістився на тому самому місці, де був табір старших юнаків. Місце гарне, в глибині молодого лісу, на склоні гори, в нових шатрах. Вправді було доволі далеко до головних приміщень оселі, як кухні чи басейну, а всеж таки юначкам було дуже до вподоби. Час, який мали б були юначки витратити на будову нового табору, використали на його уліпшення. Склад команди старших юначок і молодших мав не тільки членів із Чикаґо, але були тут юначки - студентки із Детройту та Міннеаполісу. Марійка Кміт із Міннеаполісу, Оля Федорів із Детройту здобули собі відразу симпатії всіх таборовичок і всі вони творили одну сумівську родину. Недалеко табору для старших на поляні, на високих щоглах майоріли синьо - жовтий і зоряний прапори, під якими кожного ранку та вечора старший табір відбував свої апелі. Виструнчені ряди юначок, в гарних сумівських одностроях карністю та дисципліною в нічому не уступали юнакам, а може й в дечому могли б послужити їм за добрий приклад. Кожний день на таборах був заповнений програмою із різними заняттями, та кожний з них проходив під відповідним гаслом, який опісля виховник обговорював під час гутірки. Зайнять було так багато, бо поза ранніми та вечірніми апелями були впоряди, вимарші, та понад усе проби співу, які провадила п-і Костелина. Ще ніколи сумівський табір не співав так багато українських пісень, як цього року завдяки саме її праці. Кожного дня обидва табори мали осібні гутірки на різні актуальні теми. Майже кожного дня були спортові змагання та курси вишивання. Крім цього всі учасники таборів приготовлялись до сумівської ватри, яка складається із поважної та веселої частини. Ватри такі відбувалися усе в суботу, коли надворі почало смеркати. Цьогорічні дівочі табори присвятили свої ватри 30-літтю УПА, Нескореним, а з-посеред них незламному Патріярхові Кардиналові Йосифові Сліпому та останню ватру самому СУМА.

Молодший табір містився в гарних мурованих бараках, які мають 6 гарних кімнат, коло яких є модерні лазнички із теплою та зимною водою. Одна із кімнат служила для цілого табору за світлицю і тут відбувались проби співу, підготови до ватри, навчання вишивання, писання листів. Тут також редаґувалась стінна газетка п. з. „Лісові стежки", яка мала форму крислатого дуба. Головним редактором цієї газетки була Сузанна Черінь та Оля Попіль, які мали допомогу редакційної колеґії, в склад якої входили юначки з обидвох таборів. Їхні завваги та побажання повинні бути предметом студій майбутніх таборових комісій, які відповідають за організацію таборів. Атракцією оселі, а тим самим і таборів є великий басейн, який як кажуть, є другим щодо величини у стейті Вісконсин. У ньому кожного дня, коли лише дописувала погода, юначки купались та відбували водні змагання. Обидва табори також вибралися до нашого манастиря, який віддалений від оселі 5 миль і, на якому серед дозвілля усі юначки провели майже пів дня. Всі таборовички йшли піхотою. У манастирській каплиці відмовили молитву за український нарід та відспівали кілька пісень. У поворотній дорозі частина юначок молодшого табору „підбилась" і їм допомогли вернутись авта людей, що відбували свої вакації на сумівській оселі. Під час таборування усі юначки відбули дві прогульки автобусами до Вісконсин Дельс — це була їзда кораблем по ріці Вісконсин, яка тривала дві і пів години, друга була на т. зв. „Вотер шов", що є однією із атракцій цього міста. Ця друга прогулянка, крім автобусів була безплатна, коштом власників цієї виставки.

На сумівській оселі є великий камінь „Довбуша", залишок ледяної ери, на якому звичайно відбувається хрищення таборовичок, цих, які вперше є на таборі. Цьогорічне хрищення нам не вдалось, бо одна із груп юначок необережно наступила на гніздо осей, які їх покусали і спричинили переполох. Кожної неділі на нашому таборі відправляли Богослуження отці із парафії св. Володимира і Ольги та катедри св. Миколая. Кожна субота і неділя на сумівській оселі відзначалась небуденним рухом. Поза таборовиками приїжджало багато батьків, яких діти були на таборі, як також гості, які цікаві були відвідати табори та оселю. У ті дні найбільше праці мали мами, що працювали в кухні, бо мусіли вони нагодувати коло 250-300 осіб. Усім їм від нас сердечна подяка. На закінчення таборів була спільна сумівська прощальна ватра. Її присвячено самому СУМА.

У суботу перед полуднем відбулось офіційне закриття табору, роздача таборових відзнак та прощальне слово господаря оселі Мирона Куляса, голови Осередку СУМА ім. Миколи Павлушкова з Чикаґо. Юначки прощались із собою, деякі із сльозами в очах, та обіцяли зустрінутись знову на цьому клаптику „нашої" землі в наступному році.

У загальному участь у цьогорічних таборуваннях взяла молодь із рядів СУМА з Чикаґо та його околиць, Мілвокі та Міннеаполісу. Були також учасниці з Омаги, Небраски та навіть із гарячої Арізони. Прикро лише, що так мало наших дітей бере участь у літніх таборах. Число 259 на Чикаґо і його околицю абсолютно замале. Закликаємо всіх батьків не легковажити собі молодечих організацій і таборів і дати можність своїй дитині серед природи та дозвілля провести літній час, зберігаючи її перед злочинною вулицею великих міст.

Займалась, відповідала та зорганізувала команди таборова комісія на чолі Теодора Чурми, члена Головної Управи СУМА. Йому і другим його співробітникам належиться признання за вмілу підготову та організацію таборів. Референт оселі Максимів докладав усіх зусиль, щоб таборова кухня та команди мали все, що потрібне.

Модерний 10-кімнатний мотель є положений в гарній околиці, модерно вивінуваний із лазничками та спільною кухнею у підвалі. З нього користають батьки дітей, які перебувають на таборах та члени команди. На оселі маємо дві площі для відбиванки, дві для для гри в теніс. Недалеко них є великий басейн, у якому купіль належить до одних із найприємніших хвилин побуту на оселі. Коло басейну, який є обгороджений сіткою є модерні лазнички із душами із теплою та гарячою водою. Далі від басейну є наша кухня. Це колишній підвал фармерської стайні, верх якої служив досі на нічліги приїжджих батьків та гостей. Саме під цю пору почались ґрунтовні праці для перерібки цієї частини „шопи", де має бути модерна світлиця для юнацтва на таборах, а горішня частина матиме кімнати для відвідувачів оселі.

Далі від кухні є типова українська криниця „журавель", який збудували цього року батьки наших таборовичок. Далі видніє будиночок — водотяг - збірник води, з якого вона розходиться до всіх будинків та басейну. Коло нього — дерев'яне колесо, по якому спливає вода до маленького потічка і це нагадує нам наші водяні млини в Україні.

Вище цього будиночку є модерно перебудований колишній фармерський будинок, в якому є багато кімнат, що й призначені для адміністрації оселі, шпиталику та кімнати для кухонного персоналу. Будинок цей має огрівання і з нього часто взимі користають наші любителі зимового спорту. Майже у лісі, є будинок ввесь із цегли, що складається із 6-ти кімнат, тут є приміщення для таборовиків молодшого віку, в ньому є модерні лазнички із теплою та зимною водою. Усі ці пункти нашої оселі получені із собою асфальтовою доріжкою, яку помалу обсаджують деревцятами та цвітами.

Напроти цього будинку, на одному із горбів — залізний хрест, обведений залізним парканом. Його зробив покійний п. Луців на пам'ятку 500 жінок замордованих Москвою у Кінґірі.

На одній із галявин є вмурована таблиця, присвячена актові 30-го червня. Коло неї відбуваються більші сумівські апелі. За цілу оселю відповідає адміністрація, на чолі якої стоїть Баґрій Дмитро. Він та його співробітники кожну вільну суботу і неділю проводять на оселі та все її поліпшують; вони заощадили і напевно ще заощадять багато тисяч долярів для різних праць, за які треба було б напевно дуже багато заплатити. Щира вдяка нашим добродіям, що жертвують матеріяли зовсім безплатно для праць, які зроблено чи ще треба буде зробити. Останньо до нашого Осередку вплинув княжий дар у висоті 500 долярів призначений на оплату таборування бідних - незаможних дітей. Його частинно цього року вже й використано. Дар цей склали всім відомі на терені Чикаґо п-во Микола та Катерина Сенчишак, власники фірми „Гербарюм Інк." в Кеноші Вісконсин. Їм від нас усіх, що трудяться біля виховання сумівської молоді сердечне спасибі. Маючи таких жертвенних людей, нам, виховникам в СУМА приходиться легше поборювати різні труднощі, а й з цим ми дістаємо більшу наснагу до праці, бо бачимо, що ми не самітні, що за нами стоїть громада.

Л. І. Б.

Самвидавні журнали в СССР

Згідно з повідомленням Українського Інформаційного Бюра, крім „Українського Вісника", „Есті демократ" і „Демократ" в СССР появляються щораз то нові самвидавні журнали. „Хроніка поточних подій" ч. 25 подає огляд 3-го числа журналу „Обозрение" („Огляд"), що появився в квітні 1972 р. Із цікавіших матеріялів, поміщених в цьому журналі слід відзначити статтю про чистку в Спілці журналістів Чехо-Словаччини. Згідно з цією статтею, половину членів звільнено, а другу половину виключено зі Спілки, так, що на ділі Спілка перестала існувати. Тепер твориться чеська Спілка письменників, яка нараховує 70 членів, тоді як в старій Спілці було 320 членів. Із тих 70-ти 90% — пенсіонери. Редактором чеської „Літературної газети" став Рудольф Кальчик, який 1946 р. написав 12 писем про Сталіна.

В журналі приводиться виступ Білака на пленумі ЦК КПЧ при кінці 1971 р., у якому він критикує румунське керівництво за союз з Китаєм, мадярське за рисковні господарські експерименти, польське — за м'ягкість супроти антисоціялістичних елементів. Крім того в журналі є стаття „Із історії самвидаву", у якій обговорюється „Політичний щоденник", якого з 64 до 70 р. появилось 70 чисел. Видавали його старі большевики, які називають себе „ліберальними комуністами", а далі стаття „Із історії СССР" з особливо цікавим матеріялом. В ній повідомляється, що при кінці 1925 р. на кватирі Г. Петровського відбулося півлеґальне засідання більшої частини членів ЦК ВКП (б), на якому обговорювалося питання зміни на становищі генсекретаря Сталіна Дзержинським, а також приводяться дані про голосування на XVII з'їзді партії, де проти Сталіна голосувало 270 осіб, та завдяки заходам Каґановича проголошено, що проти Сталіна голосувало тільки три особи.

На Заході появилося останньо два числа самвидавного органу групи російських соціял-демократів „Сеятель". У першому числі група соціял-демократів проголошує свою „Заяву", у якій займає становище до різних актуальних і теоретичних проблем в СССР. У своїй „Заяві" російські соціял - демократи уважають СССР державою „адміністраційного капіталізму". Друге число „Сеятеля", що появилося в 1972 р. присвячене в більшості теоретичним питанням.

Українці Інджії (Юґославія) будують католицький храм

(А.Г.Г.) Недалеко юґославської столиці Беоґраду розташоване войводинське містечко Інджія, що нараховує 28 000 мешканців. 24 000 з них серби, решта це хорвати, мадяри, чехи, італійці та українці. Перед Другою світової війни тут жило близько 12000 німців, що були виселені або жорстоко винищені. В Інджії близько 150 українських родин. Всі українці Інджії походять з Боснії, де як відомо, поселилися тому 80-90 років близько 10 000 українців з Галичини. Вони тут корчували ліси й заселювали безлюдний горбкуватий терен. „Ми жили спершу в колибах, а ночами слухали виття вовків", згадує в розмові своє боснійське дитинство старший ґазда зі села Ясік біля Принявора. Під час другої світової війни наші люди попали між молот і ковадло партизанських загонів, що себе взаємно поборювали. Завитсь, ненависть та політичні непорозуміння спричинилися до того, що українські оселі стали об'єктом нічних нападів різних груп (четників та тітівців). Горіли хати, а люди тікали голі-босі під обстрілом куль, рятуючи хто може життя. Перші потерпілі попали до Інджії ще під час війни. До них дійшли все новіші й молодші вихідці боснійських сіл, що після війни рішилися заміняти хліборобство на працю в індустрії Інджії (текстильна, шкірна, харчова).

Українська громада Інджії вирізнюється особливою активністю, жертвенністю, та згуртованістю. 1965 р. засновано тут грекокатолицьку парохію, що носить як перша в Юґославії офіційну назву українська - католицька. Парафіяни закупили велику хату і садибу. В хаті влаштовано каплицю та мешкання для пароха, а незабаром добудовано в садибі залю для громадських зібрань і праці з молоддю. Каплиця стала згодом надто тісною і парафіяни на чолі зі своїм активним парохом о. Стефаном Пíткою рішилися будувати церкву. Сербська міська управа не хотіла спершу давати дозволу для новобудови української церкви при головній вулиці міста (мовляв: ми 24 000 сербів не маємо церкви при головній вулиці, а українці матимуть), та після довгої і впертої боротьби з міською управою о. Пітка виборов право перебудувати хату на церкву. На початку липня цього літа робітники зірвали велику частину головного будинку, але в наслідок нових перепон прийшла заборона будувати, мовляв йшлося про перебудову, а не новобудову на місці старої хати. Завдяки впертості отця пароха таки переборено всякі труднощі й у серпні парафіяни приступили до будови. Каплицю перенесено тимчасово до залі молоді, яка замість катехизації відбуває добровільні години праці при будові церкви. Жертвенно працюють і старші парафіяни, чоловіки й жінки. Старенька мати священика, пані Пітка, що виховала і вивела в люди дев'ять дітей, сьогодні свідомих українців, приїжджає зі сусіднього містечка автобусом, щоб день в день носити цеглу і помагати майстрам.

В розмові з отцем-парохом довідуємося, що зібрані гроші далеко не вистачають для викінчення пляну, що вдасться цього року хіба підтягнути будову церкви під покрівлю і залишити викінчення на дальший етап, коли вплинуть нові пожертви. Отець Пітка великий оптиміст і вірить в жертвенність людей. Він собі здає справу, що кошти будови церкви не під силу парафії, яка налічує 150 родин, але надіється, що українська спільнота в Юґославії та вільних країнах поселення зуміє оцінити потребу української громади в Інджії. В пляні отця пароха не тільки побудувати український католицький храм, але одночасно створити культурний і громадський осередок зі своєю бібліотекою та активною молодечою групою.

Знаючи, що українська громада багата на жертвенних людей, які готові допомогти в Богу милому ділі, пишемо ці рядки в надії, що знайдуться українці, які бажали б скласти пожертву на будову церкви в Інджії, що святкує своє храмове свято в неділю по Успенні Матері Божої. Понижче адреса, на яку можна посилати грошові пожертви:

o. Stefan Pitka, Ukrajinski grkatolicki Zupni Ured, ul. Marsala Tita 82, 2230 Indjija, FNR Jugoslavija, Europe.

Никола М. Прокоп

(Посмертна згадка в сороковий день смерти)

У Норт Дакоті в половині липня 1972 р. помер на 70-му році життя український патріот, піонер української правди в тім стейті бл. п. Никола М. Прокоп.

Він народився 27 вересня 1902 р. в містечку Вилтон, Норт Дакота, де покінчив американську школу, по-українському навчився сам. У дорослому віці перенісся в українську округу до міста Белфилді, Н. Д. де мав малий склеп і відпочинковий осередок. Тут одружився з П. Наминюк і вони мали четверо дітей, двох синів і дві дочки.

Никола Прокоп був дуже шанований за чесність і прямолінійність. У нашім громадськім житті був єдиним у тій околиці, що ініціював багато наших імпрез і дав початок кільком організаціям, а однією найважливішою було навчання В. Авраменком українських танців в 1924 - 26 рр. Він оснував в Белфилді Відділ УНСоюзу, а від 1953 р. був головою Відділу УККА в Белфилді Н. Д. і тільки рік тому передав цей пост молодшому. Від часу заложення тут Стейтової Філії УККА Никола Прокоп був протягом 20 літ заступником голови тієї Філії і був відданим співпрацівником та ніколи не опустив засідання, на які не раз треба було їхати 150 і більше миль. Уся зорганізованість праці в Белфилді і Дікенсоні спочивала в руках бл. п. Прокопа. Він рівнож був делеґатом на І Конґрес УККА у Вашинґтоні, не тільки від Белфилду й околиці, але від цілої Норт Дакоти.

На саме таких людях як бл. п. Василь Мельник (довголітній скарбник Філії УККА), який теж несподівано кілька літ тому помер і на бл. п. Николі Прокопі спочивала левина частина праці в тій околиці і на них були звернені очі всіх наших людей.

Д-р Антін Жуковський

КОРОТКІ ВІСТКИ

В'ЄТНАМСЬКІ КОМУНІСТИ ПОВЕЗЛИ трьох звільнених з полону американських військовиків разом із дружиною одного та мамою другого на терени, збомбардовані у Північному В'єтнамі американськими літаками, щоб показати їм тамошнє спустошення. Трьох американських воєнних полонених звільнено на спеціяльній церемонії у Ганої в минулу неділю. В наступному тижні вони мають вернутися до Америки.

ДІЮЧИЙ ДИРЕКТОР ФЕДЕРАЛЬНОГО БЮРА ІНВЕСТИҐАЦІЇ Л. Патрик Ґрей 3-ій, завісив уже вдруге цього року у виконуванні обов'язків керівника бюра Еф-Бі-Ай в Лос Анджелес Веслі Ґреппа на 30 днів із одночасним переведенням його на підрядне становище до Міннеаполісу. Причиною суспендування і перенесення було заінсталювання з наказу Ґреппа у приміщеннях Еф-Бі-Ай в Лос Анджелесі електронічного знаряддя для записування телефонічних й інших розмов. Вперше був суспендований Ґрепп в серпні ц. р. на протяг 25 днів за те, що дозволював співробітникам бюра носити довге волосся й вуса, як також різнокольорові сорочки.

Пам'яті інж. Петра Шоха

У липні 15-го ц. р. на цвинтарі в Бавнд Бруку численна українська громада поховала інженера-гідротехніка Петра Самійловича Шоха. Петро Шох, потрапивши зовсім молодим хлопцем на еміґрацію, увесь час жив інтересами батьківщини, і цікавився всім тим, що робилося в Україні, і які відбувалися там культурно-наукові процеси. І сам він плекав українську мову, а водночас болів душею, що його земля, після короткочасної волі в 1917 - 1920 рр., знову потрапила в лабети Москви.

Петро Шох народився 29 червня 1899 р. ст. ст. на хуторі, зовсім близько Чернігова, у родині заможного козака - хлібороба. То була свідома українська родина, де Петро вже з дитячих років здобув сильний підмурівок до плекання в його дальшому житті української ідеї. Уже з дитинства українська мова ввійшла до його постійного вжитку. Його батько Самійло був довгі роки волосним старшиною й депутатом виїзного Суду. А старі люди знають, що то хоч було й за царських часів, але ті посади були виборні. Отже тільки великий авторитет серед селян міг сприяти тому, що його вибирали на такі, для певної околиці сіл, вирішальні посади.

Середню освіту Петро Шох здобув у Чернігові в „реальному училищі", і після революції Петро з ентузіязмом включився у громадську роботу й організував молодь, національно її освідомлюючи до боротьби за кращу долю українського народу.

З кінцем 1917 р. почався знаний „політичний калейдоскоп" в Україні. Появилися большевики — московські і в маленькій мірі свої — змінилася політична влада, а в кінці квітня 1918 р. настала Гетьманщина. Знавши, що це традиційний український державний лад, Петро Шох вписався в юнаки Сердюцької дивізії. Але як тільки Гетьмана змінила Директорія, то він перейшов до армії УНР, і вже більше не повертався до батьківської хати. Після нещасливого закінчення визвольної боротьби, у листопаді 1920 р. він із рештками українського війська перейшов до Польщі. Тут він зазнавши всі лиха інтернування в польських табборах протягом довгих чотирьох років, утік із Польщі до Чехо-Словаччини, і вступив до Української Господарської Академії в Подєбрадах на гідротехнічний факультет. Тут поруч науки він не покинув громадської роботи й очолював Студентську Громаду.

Небавом він довідався, що його батько помер, мати з Петровою сестрою, переїхала до міста, а молодший брат пропав без вісти.

Ще студентом, Петро Шох одружився в Подебрадах у 1928 р. з Іриною Волосенко. Скінчивши Господарську Академію, він уже з родиною переїхав до Галичини й оселився у Львові. Тут він зорганізував і відкрив своє власне гідротехнічне підприємство.

Події 2-ої світової війни перекидали його зі Львова до Кракова, потім знову до Львова, а далі до Німеччини. Тут спочатку він працював, як звичайний робітник, а згодом перебував у таборах переміщених осіб „ДП" у Циренберґу й Корбаху, де діставав призначення, і був комендантом у тих таборах. Нарешті 1949 р. Петро Шох переїхав з родиною до Америки. Тут він протягом двадцятьох років працював у фірмі „Ебаско", де його дуже цінили, як доброго фахівця водних і атомових реакторів.

Крім цього Петро Шох ніколи не переставав цікавитися й відомостями та знаннями гуманітарних наук, зокрема розвитком української літератури й української мови. І в Америці він не покидав громадської роботи, брав активну участь у Т-ві Українських Інженерів, де був його Головою, Головою Контрольної комісії та нарешті в Товариському Суді.

Інж.-технолог **К. Туркало**

Золоте серце

Кожного дня читаємо в пресі про неймовірні злочини в цій країні добробуту, свободи і гуманности. Грабежі, убивства людей, зростають з кожним днем, а органи безпеки є безрадні. Ці злочини діються навіть під час дня на найбільш рухливих вулицях міст. Читаємо: Тут вирвали жінці торбинку, там прокололи мужчину ножем і забрали гаманець, пірвали жінку сенатора і жадають великого окупу, а там знову звироднілий садист втягнув до авта 17-літню дівчину, порізав на куски і порозкидав частини так, що батьки навіть не можуть похоронити своєї єдиної дитини.

Психологи, психіятри і державні мужі, застановляються над питанням, чому в часах такої високої культури люди вертаються до диких часів кам'яної доби.

Відрадним явищем є, коли в цій повені злочинів появиться нотатка про шляхетний вчинок, про геройську самопосвяту під час повені, пожежі, чи інших катастроф.

Недавно філядельфійські передові американські щоденники вмістили кількакратно довші статті про золоте серце української дівчини, яка врятувала життя зовсім незнаній людині. Цією дівчиною є студентка Темпел університету Ірена Палевич, доня мґра Юліяна і Мирослави, а внучка пок. о. каноніка Євгена Лопатинського, колишнього пароха Прошови, коло Тернополя. Напевно, багато з нас, пригадує гостинне приходство в Прошові. У цих часах, коли українську молодь позбавлено доступу до високих шкіл і праці, багато студентів знаходило моральну і матеріяльну піддержку в цій гостинній священичій родині, де Христову заповідь любови ближнього практиковано вповні.

„Раз добром налите серце в вік не прохолоне". Коли одна українська родина, яка приїхала з Польщі звернулася до Ірени Палевич, щоб допомогла приїхати сюди хворій на серце молодій людині, котрій дні життя вже були почислені, ця дівчина без надуми зайнялась тією справою. По довгих розшуках і зверненнях до суспільства у пресі знайшла спонзора, який оплатив дорогу хворому і його сестрі, лікарів які піднялись безкоштовно робити цю складну і дуже коштовну операцію і шпиталь, який прийняв на довгий безплатний побут недужого.

27 липня ц. р. славний філядельфійський хірург серцевих недуг д-р Нікольс і шістьох спеціялістів перевели складну операцію серця, вставили два пластикові вентилі і аорту. Молодий організм переборов небезпеку і пацієнт поволі вертається до здоров'я, завдяки солідній опіці лікарів і шпитального персоналу, а також Ірени Палевич, яка протягом тижня сиділа коло ліжка недужого і була прекладачем, бо хворий не знаючи англійської мови не міг порозумітися з лікарями медичною прислугою.

На зарядження лікарів, хворий мусить залишитися у Філядельфії ще принаймні вісім місяців, щоб бути під контролею лікарів, поки побільшене серце не поверне до нормальних форм і праці.

І знову гостинний дім Панства Палевичів заступить 28 літньому Т. Зелінському і його сестрі — родинний дім, бо там знайдуть вони не тільки опіку, але й правдиве християнське серце. Цю шляхетну традицію допомоги ближньому, священичого роду Лопатинських продовжують його діти і внуки, тут в цій новій країні понелення. Велику прислугу зробить ця родина хворому, його родині, а в головній мірі його маленькій дитині, яка саме тепер має прийти на світ.

Ірена Ванґицька

ПІДЗОЛОЧЕНИЙ ЮВІЛЕЙ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

української мови. Тільки на виставах вона мала право громадянства, та й то в устах акторів мова та була незвичною, кострубатою, нерідною... Не легко було на серці, слухаючи, як колишні березільці між собою цвенькали московською мовою, але ще тяжче було, коли на мій запит про причини такої зміни, — вони старались пояснювати „анахронізмом" мовні проблеми, і самі питання на подібні теми.

Із сцени вже не було чути запашної мови „Гайдамаків" Т. Шевченка, не бриніло вже милозвучне слово Миколи Куліша, мов у Лету канув музикальний лад і ритм талановитої драматургії, що ще недавно очаровувала глядачів театру „Березіль". Ніхто вже не згадував того часу, коли на кону, мов у калейдоскопі, кожного вечора мінялись у тому незабутньому театрі вистави різних плянів, стилів, жанрів та напрямів. Харківський театр імени Т. Г. Шевченка за сім років свого існування достроївся до рівня театру соцреалістичного казенного типу „на украінском язикє", де царствувала корнійчуківщина та обов'язкова драматургія Горького, Островського, Погодіна, Афіногенова і багатьох доморослих борзописців-пристосуванців. Мистецький провід театру неспроможний був переступити через рамки провінційного російського театру. Колишні березільці скоро постарались притупити в своїй пам'яті ті буйні творчі часи, коли з приводу роботи „Березоля" у 1924-26 рр. писав російський поет осип Мандельштайн (знищений в тому ж часі, що й Курбас, Куліш т. і.):

"У роботі „Березоля" є дещо спільне з роботою всякого основоположника: він намагається в найкоротшому реченці дати зразки різноманітніших жанрів, намітити всі можливості, освоїти всі форми. Театр „Жакерії", „Комуни в степах", „Гайдамаків" і „Шпани" — це не єдиний театр, а чимало поборюючих себе взаємно напрямків. Перед „Березолем" маячить почесний і благотворний розпад: з нього вийдуть основні типи майбутнього українського театру і, працюючи нарізно, продовжать його діло". (О. Мандельштам. „Березіль". „Київський Пролетар" ч. 102, 7 травня 1926).

Колишні співробітники Мистецького Об'єднання „Березіль" не тільки приглушили в своїй пам'яті творчий період, про який писав О. Мандельштам. Вони відреклись і засудили період співпраці Курбаса і Куліша, який увінчався досі такими неперевершеними шедеврами драматургічної та режисерської творчости, як „Народний Малахій", „Мина Мазайло", „Маклена Граса", що й було беззаперечно підтверджене майбутністю. Майбутність категорично засвідчила правоту і силу хисту тих двох подвижників української культури. Суддям і прокурорам довелось признати безпідставність своїх обвинувачень та засудів. Співробітники та учні, надіючись на недолугу пам'ять своїх співгромадян та зацитькуючи порухи своєї совісти, заходились голосити „осанна" тим, яким ще недавно навздогін кричали „розпни!" Почали появлятись статті, монографії, ба навіть збірники спогадів та розповідей про щиру й віддану співпрацю з тим, кого ще недавно ганьбили та обвинувачували. Однак, у тих многочисленних панегіриках і похвалах бринить настороженість, відчувається непевність завтрішнього дня... Ось чому в тій країні „неймовірних можливостей", дмухаючи на холодну воду, залишається відкрите віконце для всяких непередбачених ситуацій, а саме: „У Курбаса помилки та ідеологічні збочення були і їх неодмінно слід засуджувати" — що, до речі, Москва і зробила!

Роман Черкашин, колишній апологет свого учителя, вирішив використати регабілітацію Леся Курбаса, додаючи в актив „Харківського академічного українського театру імени Т. Г. Шевченка" — одинадцять років існування „Березоля". Отож, з легкої руки його, „шевченківці" мають підстави рахуватись одним з найстарших театрів країни і, самозрозуміло, мають право відзначати (разом з золотим ювілеєм СССР) своє 50-річне існування. Многонадійна нагода для чергових звань, орденів і багатьох інших благодатей, але... Але для того, щоб дійти до цієї бажаної мети, треба знову і знову низькоуклінно припасти до стіп „тьоті Моті з Курська" (епітет Миколи Куліша з „Мини Мазайла") і запевнити її в своїй вірності і рабській відданості „столиці нашої Батьківщини — Москві"!

У світлі тієї заяви і такого вірнопідданчого жесту, що варті регабілітаційні поклони перед св. п. учителем — Лесем Курбасом, від якого колишні березільці, доживаючи свого віку в „Харківському театрі імені Т. Г. Шевченка", вже не відрікаються, а зовсім навпаки: стали виводити від нього свій родовід і святкувати золотий ювілей, враховуючи дату заснування Мистецького Об'єднання „Березіль", тобто — 1922 рік?

У 1932-му році комісар освіти СССР Андрій Бубнов наказав мистецькому керівникові „Березоля" Л. Курбасові взяти участь у театральних змаганнях національних меншин у столиці СССР Москві. Л. Курбас не тільки відмовився від виконання цього наказу, але й відповів союзному наркомові „заявою-протестом" проти такого роду „екзотичних видовищ" для розваги московських глядачів. У тій заяві керівник „Березоля" висунув пропозицію всесоюзної олімпіяди театрів, з обов'язковою участю провідних російських театрів. Місцем такої олімпіяди могла б бути не конче Москва. Як слід було сподіватись, ця пропозиція була зігнорована, а факт її був вписаний в реєстр політичних злочинів „ворога народу" — Леся Курбаса. Екзотичний театральний ярмарок „ображених російським царатом мавп" (за висловом Миколи Хвильового) все ж таки відбувся в Москві, при участі „Харківського червонозаводського театру" під керівництвом В. Василька-Миляєва.

42 роки після цієї події, після того, як згодом обезкровлено український театр, як московські душогуби загребли у вічномерзлу соловецьку землю закатованого талановитішого майстра українського пореволюційного театру — Леся Курбаса, і після довгих років замовчування його ролі в духово-культурному процесі розвитку нації, після тотального обезцінювання його творчої спадщини і, нарешті, після короткотривалої відлиги, колишні учні зважились згадати добрим словом свого учителя, і почали пишатись своєю участю в створенім ним театрі „Березіль".

У 50-ту річницю своєї театральної діяльности, ще перед святочними „золотоювілейними" фанфарними голосіннями, „харківські шевченківці", на чолі з своїм сьогоднішнім речником — Черкашиним, добровільно напрашуються до творчого рапорту і звіту у Москві, яку вірнопіддано величають — „столицею своєї Батьківщини"!..

Оцим рабсько-малоросійським поклоном останні могікани з когорти колишнього „Березоля" в соловецьку могилу Леся Курбаса ще раз вбивають осиковий кіл!

Йосип Гірняк

Ню Йорк, 16 вересня 1972 р.

Українські куліси ХХ Олімпіяди в Мюнхені

Олімпійські ігрища за традицією повинні бути вільні від всяких конфліктів політичної, чи ідеологічної натури, але в наш час посиленої ідеологічної боротьби у світі важко, а то й неможливо, зберігати традицію. Остання ХХ Олімпіяда в Мюнхені не була винятком з цього правила. Мало того, вона продемонструвала аж надто яскраво, під яким важким тиском находяться сьогодні всі народи у світі, поділеному на два табори, які хоч і проповідують засаду „мирного співіснування", то хотіли б цього миру тільки на власних умовах, відповідно до власних політичних цілей. Не треба, отже, дивуватися тому, що до змагань на Олімпіяді не допущено змагунів з Родезії, як і не можна дивуватися тому, що арабські терористи рішили покористуватися власне Олімпіядою, щоб продемонструвати свою ненависть до Ізраїля.

Україна не брала участи в ХХ Олімпіяді, хоч змагуни-українці здобули чимало нагород, що їх записали на свій рахунок інші держави. Україну не допущено до олімпійських ігрищ з політичних міркувань і це, очевидно, мусіло викликати належну і конечну реакцію з боку всіх чинників, які це могли зробити. Може ця реакція не була задовільною під кожним оглядом, може вона могла б бути краще зорганізованою, скоординованою, але справа не в цьому, а в тому, що вона мала місце і знайшла такий чи інший відгомін. Все це власне належить до „українських куліс" ХХ Олімпіяди.

Українська акція в часі мюнхенських олімпійських змагань мала на меті звернути увагу цілого світу на негативний аспект імпрези з уваги на те, що не всі народи мають право безпосередньо приймати в ній участь, що олімпійські ігрища перетворено у політичний футбол. В цій справі широку інформативну працю розгорнуло Бюро Українського Олімпійського Руху, з яким співпрацювала Інформаційна Служба „Смолоскип". З допомогою англомовного видання „Українські олімпійські чемпіони" це Бюро інформувало про досягнення українців в окремих ділянках спорту.

З ініціятиви Спілки Української Молоді серед учасників Олімпіяди поширено було листівки, в яких з'ясовувано положення української молоді, яка не має можливости виступити на олімпійських змаганнях під своїм національним прапором. „Чесна гра" — мотто Олімпійських змагань, читаємо в зверненні представників української молоді з таких країн як Австралія, Бельгія, Канада, Франція, Німеччина, Велика Британія та ЗСА, але цього мотто організатори олімпійських ігрищ не придержуються. Таке поступовання, твердили молоді українці, не сприяє скріпленню ідеї, яка лежить в основі олімпійських гор.

Під виразно політичним аспектом використали ХХ Олімпіяду Організації Українського Визвольного Фронту. З цією метою вони видали спеціяльне число „Шляху Перемоги", присвячене подіям і ситуації на українських землях, а крім того поширили на різних мовах цілий ряд інформативних листівок, які появилися під фірмою чи то ОУН, чи АБН. Ці всі видання мали подвійний характер. З одного боку, матеріяли були призначені для чужинецької публіки, тобто відвідувачів і учасників зі західних країн, а з другого, для змагунів та гостей з-поза залізної заслони, зокрема з СССР. Як інформують, за час тривання Олімпіяди роздано тисячі таких листівок, при чому реакція публіки на передані матеріяли виявляє, що ввесь цей труд не був даремний. Правду про Україну і про долю українського народу доведено до загального відома.

Маючи на увазі загальну атмосферу на цьогорічній Олімпіяді і переважаючі настрої, а також своєрідну „політизацію" олімпійських ігрищ, така акція з українського боку була конечна і себе виправдала.

Не всі пікніки однакові

Що ж можна писати про звичайні, буденного характеру, пікніки? З'їдуться люди, понавозять і вареного й смаженого із особливою повагою поставлять пляшку оковитої. Поїдять, покричать, чи пак поспівають, а потім музики вдарять польку ... і так пролетить увесь день.

Одначе пікнік, який відбувся на Українському Селі в Бавнд Бруку не був звичайний, але культурна імпреза, на якій учасники мали час побавитися, послухати мистецького слова гумору, бандуристів і чудесного сольоспіву.

Хто це був господарем?

Спонзорами цієї імпрези були дві українські православні кредитівки: більша і старша віком, яка оснувалася при церкві св. Покрови на Брум вулиці в Ню Йорку, президентом якої сьогодні є Куделя. Друга, існує лише півтора року — Українська Православна Кредитівка ім. св. Андрія при Осередку Української Православної Церкви в Бавнд Бруку.

Організаційною працею підготови й переведення пікніку займалися члени обох дирекцій, а зокрема П. Довбачук і П. Зелізко.

Українська Кредитова Кооператива — це український банк, який не має блискучих столів і розкішних бюр, але служить українській громаді. Служить різного роду порадами зв'язаними зі заощадженнями, а найголовніше позичками з найнижчими опроцентованнями. І коли сьогодні виникає пекуча потреба притулку для старших віком людей, то й тут православна кредитівка намагається чимось допомогти. Тому цей пікнік і був влаштований з метою, прибутку на будову такого приміщення. Сьогодні Кредитівка не всилі дати зі своїх прибутків великої суми, бо нажаль багато ще українських громадян більше вірить чужим, вкладає й позичає в чужих банках, які свій заробіток використовують так як вони хочуть; можливо навіть на некористь самих вкладчиків і боржників.

З історії ми знаємо, яку велику користь принесла українському народові рідна Кооператива в Україні. Це не слова, а дійсність, з якою вороги наші намагаються боротися. І тому виникає питання: Чому ще й досі є так багато навіть українських „гурапатріотів", які на словах розпинаються за Матір Україну і разом з тим обминають десятою дорогою українські установи. Є ще багато й таких, які частіше відвідують московські чи польські посілості, як Фарма Рова чи Полонія — де нажаль і нещастя нашого народу гучно чути українську мову. Вони щоправда появляються й на українських імпрезах десь підвечір — коли вже перестали брати вступ і коли вони витратили всі свої гроші в чужих!

Мистецька гастина

Головну частину програми, цього дня, відкрив голова Православної Кредитівки ім. св. Андрія в Бавнд Бруку О. Шевченко. З'ясувавши важливість існування української фінансової установи, він передав ведення дальшої програми письменникові М. Понеділкові який представився влучно, дотепно й з почуттям глибокого гумору. Приявні зі захопленням часто дякували йому гучними оплесками.

Програма включала мистецьке слово відомих українській громаді гумористів — нашого славного Ікера (І. Керницький) і М. Понеділка. Обидва своїми гуморесками розвеселили всіх тих, які були в залі і тих які не могли бути всередині, але слухали через гучномовці.

Друга частина програми складалася з виступів ансамблю бандуристок, який існує при Школі Українознавства при Осередку УПЦ і якого мистецьким керівником є бандурист проф. Р. Левицький.

Опісля Г. Шерей разом з пані Голтон виконали дует української пісні перед захопленою їхніми піснями публікою.

Після закінчення програми учасники пікніку забавлялися під звуки оркестри чотирьох молодих юнаків зі Школи Українознавства при осередку УПЦ в Бавнд Бруку. Інші в дружніх розмовах просиділи при столах аж геть до заходу сонця.

О. Шевченко

КОНФЕРЕНЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ ВЧИТЕЛІВ У ТОРОНТІ

Торонто — 30 вересня тут відбудеться педагогічна конференція учителів рідних шкіл та вчителів української мови в державних школах. В програмі конференції показова лекція української мови доповіді на теми навчання української мови в рідних школах та в державних канадських школах та на тему шкільних підручників. Конференція має винести ряд рішень в справах навчання української мови в школах Канади.

Український Народний Союз

ДЛЯ СКРІПЛЕННЯ ОРГАНІЗАЦІЙНОЇ ПРАЦІ ВІДДІЛІВ ТА ОКРУГ УНСОЮЗУ И ДЛЯ УСПІШНОГО ЗАВЕРШЕННЯ ЦЬОГОРІЧНОГО ЗМАГАННЯ, МЕТОЮ ЯКОГО Є ПРИДБАННЯ 5,700 НОВИХ ЧЛЕНІВ,

— відбудуться —

ОКРУЖНІ ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗБОРИ

наступних Округ:

Дата	Місцевість	Доповідачі
29-го ВЕРЕСНЯ (п'ятниця)	**ЧИКАГО** Дім УНСоюзу 845 Норт Вестерн Авеню Початок о год. 7:30 веч.	**Уляна Дячук Тарас Шпікула Мирон Куропась Анатолій Дорошенко Євген Репета**
	ПІТСБУРҐ Готель Гілтон Початок о год. 7-ій веч.	**Йосип Лисогір Андрій Джула**
30-го ВЕРЕСНЯ (субота)	**СКРЕНТОН — ВІЛКС БЕРРИ** Заля Укр. Правос. Церква св. Михаїла 540 Норт Мейн Авеню, Скрентон Початок о год. 7-ій веч.	**Анна Гарас Степан Гаврищ**
	ЦЕНТРАЛЬНА ОКРУГА Заля Укр. Кат. Церкви 1513 Марта Ст., Омага, Небраска Початок о год. 6:30 веч.	**Уляна Дячук Мирослав Кальба**
	СТ. ЛЮІС Заля Укр. Народного Дому 2838 Маґнолія Авеню Початок о год. 6:30 веч.	**Йосип Лисогір**
	ДЕТРОЙТ Український Народний Дім 4655 Мартин Ст. Початок о год. 7-ій веч.	**Іван Телюк Євген Репета**
1-го ЖОВТНЯ (неділя)	**ТОРОНТО** Заля УНО 297 Коледж Ст. Початок о год. 2:00 по пол.	**Василь Дідюк**
	КЛІВЛЕНД і ЯНҐСТАВН Кафетерія церкви св. Йосафата 5720 Стейт Ровд, Парма, Огайо Початок о год. 3-ій по пол.	**Іван Телюк Тарас Шмаґала Богдан Футей Євген Репета**
	ФІЛЯДЕЛЬФІЯ Дім Української Молоді 4949 Олд Йорк Ровд Початок о год. 2:30 по пол.	**Володимир Сохан д-р Богдан Гнатюк д-р Іван Скальчук Степан Гаврищ**
14-го ЖОВТНЯ (субота)	**РОЧЕСТЕР** Українсько-Американський Клюб 292 Гадсон Авеню Початок о год. 4-ій по пол.	**Ярослав Падох Василь Оріховський**
	БОСТОН Заля Укр. Кат. Церкви 146 Форест Гіллс Ст. Джамейка Плейнс, Масс. Початок о год. 5-ій по пол.	**Уляна Дячук Анна Чопик Степан Гаврищ**
15-го ЖОВТНЯ (неділя)	**ГАРТФОРД** Заля Укр. Народного Дому 961 Ветерсфілд Авеню Початок о год. 5-ій по пол.	**Іван Телюк Степан Гаврищ**
	ВУНСАКЕТ Українська Православна Церква 74 Гарріс Авеню Початок о год. 3-ій по пол.	**Марія Душник**
	БОФАЛО Заля Укр. Народного Дому 840 Вільєм Ст. Початок о год. 3-ій по пол.	**Ярослав Падох Василь Оріховський**
15-го ЖОВТНЯ (неділя)	**ШАМОКИН** Заля Укр. Кат. Церкви св. Миколая 438 Вест Пайн Ст., Магони Сіті, Па. Початок о год. 2-ій по пол.	**Йосип Лисогір Анна Гарас**

Ukrainian National Association

TO STIMULATE THE ORGANIZATIONAL DRIVE IN U.N.A. BRANCHES AND DISTRICTS AND TO HELP ATTAIN THE 1972 MEMBERSHIP CAMPAIGN GOAL OF 5,700 NEW MEMBERS, THE FOLLOWING

DISTRICT COMMITTEE MEETTINGS

— will be held —

Date	City	Speakers
SEPTEMBER 29 (Friday)	**CHICAGO** UNA Civic Center 845 N. Western Avenue 7:30 P.M.	**Ulana Diachuk Taras Shpikula Myron Kuropas Anatoly Doroshenko Eugen Repeta**
	PITTSBURGH Hilton Hotel 7:00 P.M.	**Joseph Lesawyer Andrew Jula**
SEPTEMBER 30 (Saturday)	**SCRANTON — WILKES BARRE** St. Michael Ukr. Orth. Church Hall 540 North Main Avenue, Scranton 7:00 P.M.	**Anna Haras Stephen Hawrysz**
	CENTRAL STATES DISTRICT Ukr. Cath. Church Hall 1513 Martha Street, Omaha, Nebraska 6:30 P.M.	**Ulana Diachuk Myroslaw Kalba**
	ST. LOUIS Ukrainian National Home 2838 Magnolia Avenue 6:30 P.M.	**Joseph Lesawyer**
	DETROIT Ukrainian National Home 4655 Martin Street 7:00 P.M.	**Iwan Teluk Eugen Repeta**
OCTOBER 1	**TORONTO** UNO Hall 297 College Street 2:00 P.M.	**Wasyl Didiuk**
(Sunday)	**CLEVELAND — YOUNGSTOWN** St. Joseph Cafeteria 5720 State Road, Parma 3:00 P.M.	**Iwan Teluk Taras Szmagala Bohdan Futey Eugen Repeta**
	PHILADELPHIA Ukrainian Youth Association 4949 Old York Road 2:30 P.M.	**Wolodymyr Sochan Dr. Bohdan Hnatiuk Dr. Iwan Skalchuk Stephen Hawrysz**
OCTOBER 14 (Saturday)	**ROCHESTER** Ukrainian-American Club 292 Hudson Avenue 4:00 P.M.	**Jaroslaw Padoch Wasyl Orichowskyj**
	BOSTON Ukr. Cath. Church Hall 146 Forest Hills Street Jamaica Plains, Mass. 5:00 P.M.	**Ulana Diachuk Anna Chopek Stephen Hawrysz**
OCTOBER 15 (Sunday)	**HARTFORD** Ukrainian National Home 961 Wetherfield Avenue 5:00 P.M.	**Iwan Teluk Stephen Hawrysz**
	WOONSOCKET Ukrainian Orthodox Church 74 Harris Avenue 3:00 P.M.	**Mary Dushnyck**
	BUFFALO Ukrainian National Home 840 William Street 3:00 P.M.	**Jaroslaw Padoch Wasyl Orichowskyj**
	SHAMOKIN St. Nicholas Ukr. Cath. Church Hall 438 W. Pine St., Mahoney City, Pa. 2:00 P.M.	**Joseph Lesawyer Anna Haras**

ПЛАСТОВА ВАТРА

РІК XIX ВЕРЕСЕНЬ, 1972 Ч. 7 (138)

ЗМАГ ЗА НАМИ — ДО ЧЕРГОВОГО ЗМАГУ!

Головна точка у програмі відзначування 60-ліття Пласту — Ювілейна Міжкрайова Пластова Зустріч, що відбулася 19 до 27 серпня 1972 року на пластовій оселі „Вовча Тропа" біля Олбані, в стейті Ню Йорк — за нами.

Пройшла вона з успіхом і щодо кількости учасників, як теж імпозантно, якщо йде про переведену програму. Ще більше за програму правив дух і настрій молоді, яка цю програму переводила. Приємно було спостерігати зацікавлення, обов'язковість і відповідальність цієї молоді у нелегких умовах таборування й немалого навантаження програмою.

ЮМПЗ з тисячу п'ятсот пластунами із ЗСА, сімсот з Канади, сорок і п'ять пластунами з Австралії, Арґентини й Европи, — закінчила ювілейні відзначування Пласту. Разом з ЮПЗустріччю в Австралії, в грудні 1971 р., на якій було понад десятка пластунів з Північної Америки, — і якою започатковано ювілейні відзначування — Пласт ділом закінчив успішно змаг за ОДНІСТЬ ПЛАСТУ, за повне підпорядкування себе Головном у Пластовому Проводові і Начальному Пластунові.

Закінченням змагу Пласт впровадив в життя, без решти, одну з головних рекомендацій Пластового Конґресу Другого — повернути до давньої централізації пластового керівництва, не зважаючи на розпорошення по поселеннях (Рекомендація ч. 4-ОЗ).

Закріпивши ОДНІСТЬ ПЛАСТУ, ствердивши серйозність і дисципліну пластової молоді — Пласт сміло може приступити до реалізації чергової рекомендації ПКД. Маємо на думці Рекомендацію ч. 3-09, яка звучить: „Уважати знання й ПЛЕКАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ конечною вимогою прийняття й приналежности до Пласту".

Не легкий це буде змаг. Пласт свідомий того, що самотужки цього змагу не виграє. Для успіху треба нам допомоги з боку цілої Української Громади на поселеннях, а передовсім нашої Церкви, як духової матері, й Батьків нашої молоді.

Спільні мольби наших Владик обох Церков на ЮМПЗ і велика увага Української громади до дій Пласту — кажуть Пластові бути оптимістом. Виграємо й черговий змаг!

А. М. Мілянич, ЛЧ

ЮМПЗ за нами

ЗАКЛЮЧНЕ СЛОВО, ЩО ЙОГО ВИГОЛОСИВ ГОЛОВА КРАЙОВОЇ ПЛАСТОВОЇ СТАРШИНИ В ЗСА ПЛ. СЕН. ПАВЛО ДОРОЖИНСЬКИЙ НА ЗАКРИТТІ ЮВІЛЕЙНОЇ МІЖКРАЙОВОЇ ПЛАСТОВОЇ ЗУСТРІЧІ В НЕДІЛЮ 27 СЕРПНЯ 1972 Р. НА ПЛАСТОВІЙ ОСЕЛІ „ВОВЧА ТРОПА", ІСТ ЧЕТГЕМ.

Пластуни і Пластунки!

За нами вісім днів Ювілейної Міжкрайової Пластової Зустрічі, що нею ми відзначили 60-ліття Українського Пласту. Днів повних переживань, зусиль, змагань, успіхів, а може й розчарувань. Цих вісім днів нашої Зустрічі — це великий іспит пластового вироблення, пластової постави та зрозуміння завдань Українського Пласту. Цей іспит, Ви Пластуни й Пластунки, здали з повним успіхом. І тому, як господар цієї Зустрічі, висловлюю всім Вам, Друзі і Подруги, признання за Вашу поставу, завзяття, ентузіязм і дисципліну, чи Ви доказали зрілість та зрозуміння, що лише спільними зусиллями можна осягнути велике і небуденне.

Рівночасно висловлюю моє признання Організаційн і й Комісії ЮМПЗ за підготовку нашої Зустрічі, Проводові Зустрічі, усім виховникам і виховницям, всім куреням УСП і УПС, управі Оселі та членам Пластприяту — усім Вам висловлюю признання за незвичайну допомогу в підготовці і переведенні Зустрічі.

Висловлюю радість, що мали ми можливість мати серед нас весь Головний Пластовий Провід з начальним Пластуном на чолі, що мали ми тут разом з нами численні пластові делеґації з усіх країн нашої дії.

Окрема подяка нашим Достойним Гостям за звеличання Зустрічі своєю приявністю: Високопреосвященішим і Преосвященішим Владикам, Високопреподобним і Всечесним Отцям, делеґаціям мадярських, литовських, польських і латиських Скавтів, усім нашим центральним і крайовим громадським організаціям, українській пресі, та всьому українському громадянству, що як завжди, нас активно і морально піддержують.

Під час нашої Ювілейної Зустрічі ми були свідками двох великих подій. Після 10-ти років перерви відбулось заприсяження і святочне введення в уряд Начального Пластуна.

Другою великою історичною подією — це зворушливі моменти Зустрічі та участь у спільному молебні Владик обох українських Церков в намірені Українського Народу і пласту з нагоди його 60-ліття. За це висловлюємо нашу вдячність Достойним і Дорогим Високопреосвященішим Владикам: Митрополитові Мстиславові, Владиці - Ісповідникові Василеві, який привіз нам привіт з України, та Владиці Йосифові.

Усі ці дні, що їх ми тут спільно пережили, залишаться напевно незабутнім споминому у серцях нас всіх. Я вірю, що вони закріплять у Вас бажання і дадуть силу продовжувати далі пластовий шлях — мандрівку до Великої Мети.

Вірю, що Ювілей 70-ліття Українського Пласту буде ще кращим, ще достойнішим. Дай Боже, щоб наш наступний Ювілей відбувався з представниками Пласту Вільної України!

СКОБ!

пл. сен. **Павло Дорожинський** голова КПС

БО Я ВІРЮ У ПЛАСТ, ВІРЮ У ПЛАСТОВУ ІДЕЮ, ВІРЮ У ВАС — ПЛАСТУНІВ

СЛОВО НАЧАЛЬНОГО ПЛАСТУНА НА ЮМПЗ 1972 ПІСЛЯ ЙОГО ПРИСЯГИ

Промовляє Нагальний Пластун сен. Ю. Сторосольський
Світлив ст. пл. Андрій Филипович

Дорогі мої друзі пластуни!

Ви складали пластову присягу: пам'ятаєте, яке це було зворушення для вас? Можете уявити собі, яке зворушення для мене сьогодні, коли я складаю не звичайну пластову присягу, але присягу Начального Пластуна. Складаю її перед Вами, друзі пластуни, бо я є для вас Начальним Пластуном, для вас буде моя праця, моє зусилля, для вас – для вас буде тепер у великій мірі моє життя.

Колись один наш поет сказав: „з журбою радість обнялась" . . . Я думаю про це тепер і мені здається, що в мене з гордістю покора обнялася. З гордістю, бо чи можу не бути гордим, що таке товариство, таке велике, таке добре, таке славне товариство як наше пластове поставило мене у проводі.

І рівночасно я відчуваю велику покору, бо знаю яке завдання, які зобов'язання, які трудноші зв'язані з цим найвищим пластовим постом. Але я вірю, що не тільки я, але й ми всі — бо Пласт, це ми, це не я, це ми — що ми разом сповнимо ці обов'язки, які на мене покладено, якнайкраще.

Це на сім літ ви маєте тепер нового Начального Пластуна. Сім літ ми будемо разом з вами пластувати, змагати до кращого, журитися, радуватися і мати успіхи, або неуспіхи. Кажуть — сім, це щасливе число, і я вірю, що воно принесе щастя і мені особисто на тому пості, і вам усім особисто, і нам усім — Українському Пластовому Уладові.

Коли відійшов від нас Сірий Лев, наш Основник Дрот мав візію, яким повинен бути Начальний Пластун. Він передав нам цю візію. І читаючи його слова, кожен мусів відчути свою маловартість, свою негідність на це велике завдання: такі великі завдання він ставив до людини, яка мала стати на чолі Українського Пластового Уладу — до Начального Пластуна. Але він теж сказав: „А найголовніше, щоб Начальний Пластун кріпко вірив у Пласт і в пластову ідею; щоб так кріпко вірив, щоб ніякі інші ідеї, ніякі інші сили не змогли цієї віри в Пласт і його ідею у нього зрушити. І це я відчув, як відкриття дверей для мене.

Бо я вірю у Пласт, вірю у пластову ідею, вірю у вас — пластунів. Я так вірю в Пласт, як вірю в саме життя і в саму людину.

Я вірю, що Господь створив життя і дав його людям не тільки на те, щоб вони його пережили. Він дав його з певним змістом, з певним змістом. І я знаю, що Пласт старається дати життю змисл.

Я вірю, що Господь Бог поставив певне завдання перед людьми, які будуть жити даним Ним життям. І я знаю, що Пласт ставить ціль у житті і змагається до тієї цілі.

Я вірю, що життя всього людства є в засаді одне, що є ті самі цілі, бажання, потреби й ідеї всього людства: ідеї добра, краси, братерства, справедливости. І я знаю, що Пласт змагає до того, щоб ці ідеали осягнути в усьому світі, а зокрема у себе, в нас, українській громаді. І я знаю, що людське життя пливе широким руслом, але в націях, народах. І я знаю, що перше зобов'язання людей — супроти свого народу — супроти свого народу, після Бога. І я знаю, що Пласт поставив себе на службу своєму українському народові. І я знаю, що Пласт засвідчив цілою своєю історією, що він цю службу робить, робив і буде робити. Я знаю, що він для цієї цілі був створений і для цієї цілі існує і буде існувати.

І я вірю, що коли Господь дав життя людям — тому найвищому творові Своїх створінь — то й дав людям так, що в той час, як усі інші створіння дивляться тільки в землю, вони єдині на світі здібні дивитись у небо, дивитись у висоти, бачити там великого Бога, бачити там аспірації, великі ідеї, великі думки і великі почування. І я знаю, що Пласт змагає до того, щоб ми підняли у небо наш зір: не тільки ми самі, але, як каже наша присяга, щоб ми і вели наш нарід до того, „щоб зір зняв до неба . . . наш люд". Я це знаю, і тому вірю у Пласт.

І я знаю, що таке буде життя, якими будуть люди. Таке буде кожне життя і таке буде також життя нашого Пласту. Хтось, а може якась китайська мудрість казала, що життя це не чаша, яку треба випити до дна; це дзбан, який треба наповнити цінним змістом.

Я вірю, що Господь Бог хотів, щоб люди були щасливі в житті, бо це природнє хотіння кожної людини. І я знаю, що Пласт учить нас бути щасливими в Пласті і в житті. Я знаю, що ми хочемо бути щасливими і можемо бути щасливими, коли будемо йти за пластовою наукою.

І я вірю у Вас, мої дорогі друзі пластуни. Я вірю, що Ви є Пластом і що ви і я разом понесемо тагар зобов'язання, великого і славного пластового зобов'язання. І з вірою у пластову ідею і з вірою у вас я приймаю на себе те велике зобов'язання. В ньому буде на першому місці: працювати і змагати до того, щоб була єдність українського Пласту, як організації, щоб була єдність української пластової ідеї. Я знаю, що є сили, великі сили, які діють проти того. Я **знаю, що ми розкинені по світі і віддалені океанами й іншими границями. Але те, що ви з'їхалися тут у такому великому числі з усіх континентів, свідчить про те, що відчуваєте єдність пластової ідеї.**

Я вірю в те, що ця єдність, пластова буде просвічувати нам у нашому житті тепер і назавжди у майбутнє. Як цей вічний вогонь, що ми запалимо тепер, так єдність пластова хай загорить у ваших душах, щоб завезли ви її туди, куди поїдете: додому, у ваші краї, у ваші курені, у ваші станиці, гуртки, а перш за все, у ваші серця.

І з вірою, що Господь Бог дозволить мені, вам, нам усім, сповнити наше зобов'язання, я бажаю вам щасливого пластування.

„ПЛАСТОВА ВАТРА"
Видає: Крайова Пластова Старшина в ЗСА
Редаґує: Колеґія.
Всі матеріяли просимо слати: „Пластова Ватра"
c/o Plast, Inc., 140-142 2nd Ave., New York, N.Y. 10003

„Кенґури під дубами та березами"

З напханими наплечниками на спинах, озброєні фотографічними апаратами та добрими побажаннями наших друзів і під камуфляжом кенґурових шкур — ми наступили на Американський континент.

Обережно під суворим та стурбованим оком нашо г о мовчазного та скромного опікуна та провідника пл. сен. Ігоря Гриневича ми підготовлялись до маневрів. Після детальних розвідувань, оглянувши терен боротьби, ми рішили розтаборуватися. Ми розселили своїх делегатів на стратегічних місцях по всіх таборах та очікували нападів наших арґентинських англійських, американських та канадійських пластунів.

Ми були готові до всього, але не до того, що сталося. Замість конкурентів — ми пізнали своїх українсь к и х посестер та побратимів. Вони ділились з нами всім, що мали — і шатрами, і харчами, суперечками, піснями, одягом, водою та порохами, і навіть картками до кухні.

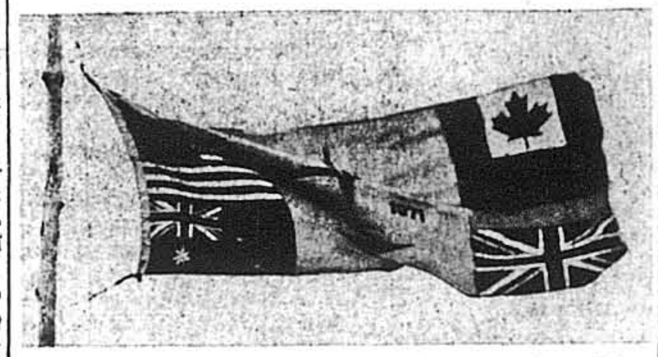
Разом ми парились на сонці, мились, сварились та втомлювались. І разом ми ділились чарівними незабутніми хвилинами, коли сидячи на горбах, які оточували величезну ватру, ми любувались силуетом церкви на тлі ліса під місячним небом, прикрашеним зорями, і вслухались в юнацький спів.

Ми були гордими свідками присяги Начального Пластуна — Юрія Старосольського, і про це будемо оповідати нашим внукам.

Всі ми відчули приналежність до нашого великого народу і відчули його потенціяльну силу, бачучи ряди гордого юнацтва, яке марширувало під звуки бадьорих барабанів. І з ентузіязмом ми бігали й збирали летючки про долю України, які падали з кружляючого літака . . .

Тут ми побачили, що ідеї української державности не є ексцентричні видумки наших старих батьків, а велика Мета, для якої віддано працю велика кількість українського народу. І що ми, як живі клітини цього цього великого тіла, мусимо невтомно виконувати свої відповідні функції. А майбутні Зустрічі знову відновлятимуть нашу енерґію і віру в Ідею.

пл. сен. **Ірина Прудник,**
Блискавка, Сідней,
Австралія

Прапор Ювілейної Міжкрайової Пластової Зустрігі
Світлив ст. пл. Андрій Филипович

З ПЛАСТОВОГО ЖИТТЯ

ЗСА:

Група пластунів і пластунок з Австралії, під проводом свого голови КПС пл. сен. Ігоря Гриневича, відвідала деякі важливіші українські скупчення ЗСА та Канади. Повертаючись до Ню Йорку з Торонта, відвідали могилу Першого Начального Пластуна Сірого Лева в Боффало. Панахиду в цей час відправив на могилі о. Лапта.

В четвер 24 червня ця ж група відвідала Осередок УПЦ в Бавнд Бруку, де її зустріли й вітали щиро Митрополит Мстислав та Голова Консисторії УПЦ в ЗСА та капелян православних пластунів о. А. Селепина. Владика Мстислав опровадив пластунів і дав пояснення до окремих деталів Церкви - Пам'ятника, експонатів — історичних рідкостей в музею, пам'ятників визначних українських діячів. Після щедрого обіду Владика висвітлив пластунам фільм С. Новицького про розвиток Осередку УПЦ в Б. Бруку „Щоб дзвони дзвонили". Фільм надзвичайно зворушив глядачів і ще під враженням, сповнені подивом до баченого, пластуни від'їхали. Дальшим перестанком для них був осідок УНСоюзу та друкарні „Свободи", де всі працівники на чолі з п. У. Дячук та В. Сохановим так радо їх вітали, гостили і опровадили по всіх приміщеннях, включно із новим будинком, який УНС будує поблизу. Пластуни мали можливість бачити, як друкується „Свобода" і дістали перші її примірники просто з-під преси.

Треба згадати, що з цією австралійською групою мандрував дуже цікавий пластун юнак з Арґентини — Юрій Міщенко, але про це навіть мало хто знав. Це тільки свідчить, що пластуни задержують однісь Пласту і не різнять їх ні океани, ні континенти.

Канада:

Пл. Станиця Вінніпеґ започаткувала 22 червня ц. р. ряд імпрез для відзначення 60-ліття Пласту доповіддю пл. сен. Романа Сенчука на тему гасла Пласту в 1972 р.: „Не підробляймося під час, але визначуймо його собою". Доповідач підкреслив небезпеку поквапного і беззастережного пристосування до нових морально-ідейних „вартостей" і форм суспільно-культурного життя та звернув увагу на потребу розумної селективности з увагою на збереження наших українських традицій, на довгий життєвий досвід виправданої моралі та на потребу скріплення родинного життя. Відпір на сучасну повінь мілких і безвартісних новостей мусить прийти з усіх найважливіших джерел — особистої гідности українськоі людини, морально здорової родинної атмосфери та об'єднання ресурсів ширшої спільноти.

Доповідь попередив словом І. Зельський, перший голова Пластприяту і довголітній співпрацівник Пл. Станиці. Він відзначив дотеперішні виховні досягнення вінніпезьких пластунів і теж підкреслив деякі вже видні недотягнення і недостачі, спричинені сучасною дійсністю. Він радив усунути їх новим наполегливим зусиллям пластунів і батьків, зорганізованих у Пластприяті.

В рамках цих сходин передано теж відзначення, признані Головною Пл. Булавою заслуженим пл. виховникам Вінніпеґу, а саме: пл. сен. Дарії Навроцькій (відзнака св. Юрія в золоті) та І. Панькову і М. Борисові (обом відзнаки св. Юрія в сріблі).

За хронікарем

НОТАТКИ З ЮМПЗ

Підносять на машт знам'я Нагального Пластуна
Світлив ст. пл. Андрій Филипович

— В понеділок 21 серпня 1972 було на ЮМПЗ зареєстрованих за Уладами УПН — 104 (в цьому 44 новачки), УПЮ — 1 191 (661), УСП — 470 (260) і УПС — 190 (54), разом 1 955.

— При закритті ЮМПЗ 27 серпня офіційно подано число зареєстрованих учасників за Уладами: УПН — 104 (в цьому 44 новачок), УПЮ — 1 190 (663), УСП — 575 (335), УПС — 346 (багато сеніорів приїхало на останній вікенд) — разом 2 215. Гостей зареєструвалося 1 605. В неділю гостей не реєстровано.

— В п'ятницю 18 серпня 1972 р. після обіду, першою розбивала шатро в таборі УСП-ок ст. пл. Віра Скоп, 19 років, батько з Вінничини, мама з Ворохти, покищо самітниця, буде студіювати бібліотекарство.

— В четвер 24 серпня заповіджених було 45 чужинецьких скавтів, в тому 4 мадяри (приїхали в п'ятницю й вечером від'їхали), 22 поляки, 7 литовців і 12 латвійців.

— Мадярські скавти на ЮМПЗ вручили свої відзначення нашим пластунам за участь у спільних змаганнях за скавтські права в Міжнародному Скавтському Русі, зокрема в роках 1946 - 50 в Европі і в 1960 роках в Австралії. Відзнаки признання дістали: Осип Бойчук, ЛЧ, Детройт, Яро Гладкий, ЧМ, Філядельфія, Ігор Гриневич, Б-ки, Австралія, Атанас А. Мілянич, ЛЧ, Ню Йорк, Роман Рогожа, ЛЧ, Ню Йорк, Юрій Старосольський, ЛЧ, Вашинґтон і Дарія Мосора-Франкен, Ню Йорк. Відзнаки передано під час приватної вечері в їдальні, в п'ятницю 25 серпня. Передавав комішенер мадярських скавтів на Австралію, брат Карло де Равх в асисті такого ж комішенера на ЗСА брата Белі Бачкая, виховної провідниці, сестри Кетелін Алмай і заст. комішенера на Европу, о. капеляна Яноша Салімара. Гості дістали відзнаки ЮМПЗ й від Лісових Чортів їхні 50-ліття. Вітав гостей і прощав Начальний Пластун, частинно в мадярській мові, який був учасником Джемборі в 1929 р. в Ґеделе на Мадярщині.

— „Іскри Дружби" — Під таким наголовком, в примахливім оформленні видали курені УСП та УПС „Сіроманці" одноднівку з доручення Орг. Комісії ЮМПЗ. Сторін 76, багато знімок. На зміст складаються між іншим цікаві інформації про дотеперішні Зустрічі, почавши від 1924 року на Писаному Камені в Косівщині, та „курені про себе інформують". Інформації прислали: Курінь Тисовських, Перші Стежі, Лісові Чорти, Чортополохи, Войнарівці, Греблі Червона Калина, Княгині й Сіроманці. Мабуть ще кілька чисел лишилось в КПС ЗСА.

— Вже на самій Зустрічі вийшло два числа Одноднівки Зустрічі. Редактором був пл. сен. Андрій Горняткевич при співпраці й допомозі групи відданих цій справі пластунів і пластунок. В Одноднівках багато матеріялу про Зустріч, як Слово Начального Пластуна, інтерв'ю з авторкою відзнаки Зустрічі — пл. вірл. Мотрею Ходновською, опис прогулянки учасників по українських оселях, мистецька виставка, а також історії кількох куренів УПЮ. Одноднівки багаті в світлини з таборування юнацтва і новацтва. Їх виконував пл. сен. Любомир Романків.

— Приїзд пластунів на ЮМПЗ з заморських країн (Австралії, Англії, Арґентини й Німеччини) не був би здійснений, якщо б не посилена акція збірки на ФОНД ОДНОСТИ ПЛАСТУ. Збірка велася й далі ведеться в Австралії під кличем „Акція 3", в ЗСА, як ФОНД ЗУСТРІЧІ, всюди інде, як ФОП (Фонд Односги Пласту). „Бурлаки" й „Верховинки", які ведуть збірку в ЗСА, і КБулава УПС в Канаді просять, щоб збирачі на місцях посилили збіркову акцію й розрахувалися. Пам'ятаймо, що збірка в своїй цілості має не тільки покрити всі теперішні довги, зв'язані зі спровадженням заморських пластунів, але має дати надвишку для чергових корисних плянувань. Знаємо, що в пляні ГПБ є пластові мандрівні табори у Бразилії й Франції, які в результаті вможливили б оформлення там Пласту.

Духова оркестра юнаків з Торонта
Світлив ст. пл. Андрій Филипович

В ДОРОГУ

З нагоди поїздки Пластунів Австралії на Ювілейну Міжкрайову Пластову Зустріч

Богдан вдесяте перекладає речі в наплечнику, чи не забув чого. Чи пластовий однострій з усіми відзнаками в порядку, чи дарунок для двоюрідного брата з Ню Йорку на своєму місці та чи бумеранг для того нового, незнаного ще друга не надто прадавлений черевиками. В підручній торбі, з якою Богдан не розлучиться під час подорожі, знаходиться все, що найцінніше: новий фотоапарат з відповідною кількістю фільмів, звукозаписувач та щоденник. Вони закріплять Богданові заокеонські враження і залишаться дорогою пам'яткою на все життя. В портфелі пишається новісінький пашпорт, який Богдан подивляє хіба вже в сотий раз. Як це важно, як зовсім по-дорослому бути власником пашпорту з візою!

Богдан їде на Ювілейну Міжкрайову Пластову Зустріч і таких юнаків, як він їде багато: з Англії, Аргентини, ЗСАмерики, Канади, Німеччини. Їдуть вперше й пластуни з Австралії, а з ними він, Богдан, пластун-юнак, який репрезентуватиме юнацтво його станиці.

З хвилиною, коли вирішилася доля Богданової поїздки, в нього вступив новий дух. Він почув себе незвичайно важливим, а, з другого боку, відчув непевність, чи справді зуміє він гідно репрезентувати своїх друзів. Маючи на увазі важливість цього завдання, Богдан сумлінно повторив матеріял з „Життя в Пласті", відсвіжив знання українознавства, в'язав завзято пластові вузли, треба ж. Конкуренція велика, не можна залишитись позаду, бо ще подумають, що пластуни з Австралії це якісь провінціяли-незнайки із забутого кінця землі.

Останні ночі перед від'їздом Богданові не спалося, всіляке думав: яким літаком полетить, чи можна буде скупатися на Гавайських островах, чи міст в Сан Франсіско набагато більший від сіднейського, чи справді в Америці все таке велике. Цікаво, який буде цей табір на „Вовчій Тропі", чи такий як наші табори тут в Австралії, чи „по-американськи" комфортовий, можливо ще й із сніданком „до ліжка"... І які ці пластуни шести різних країн світу, і чи справді буде їх аж понад 2 тисячі!!

Не спалося і батькам. Син їде в таку далеку дорогу... І добре, що їде. Треба, щоб наша молодь виїхала поза береги цієї острівної країни на всесвітнє форум. Побачать, як їх багато, переживуть спільно врочисті моменти Зустрічі, відчують, що всі вони належать до однієї великої української пластової родини.

Богдан є саме в такому віці, коли молода людина інтенсивно відчуває і сприймає, тому деякі переживання і враження залишаються вирішальними на дальшому життєвому шляху.

Там, на Вовчій тропі зустрінеться перше українське покоління, яке народилося і зросло поза Україною. Батьки цих дітей зустрічалися в минулому, але молоді такої нагоди ще ніколи не мали.

Надя Карпатська

Вступайте в члени УНСоюзу!

ЗНАМЕННІ ПОДРОБИЦІ З ЮМПЗ

1) В неділю 20-го серпня 1972 заповіджені три св. Літургії. Дві Архиєрейські, о 9:30 — православна, а в 5-ій після обіду католицька. Раненько о 8-ій тиху Службу Божу служить Капелян Пласту пл. сен. о. Богдан Смик. Учасників обмаль. Сеніори й дещо гостей. Між присутніми трьох православних панотців, які приїхали в суботу увечері з Владикою Митрополитом Мстиславом. Кілька хвилин перед початком приходить Начальний Пластун, Юрій Старосольський і приступає до св. Сповіді. Св. Літургія служиться в намірені „раба Божого Юрія та Українського Пласту". Після кінцевого пластового „Боже Великий, Творче Всесвіту" — кілька слів Капеляна й тепле „Многая літа" присутніх для Юрія. В багатьох були сльози на очах...

2) Програма Зустрічі була імпозантна. Але більше за саму програму править дух, настрій, з якою вона була переводжена.

Приємно було дивитися на сотку новачок, як вони з повагою виконували свою програму дня, включно з харчуванням в їдальні. До спортових змагань зголосилося несподіване число змагунів, — половину складу юнацьких таборів (понад 500 змагунів). А з яким завзяттям змагалися, а згодом як гарячо і з подивом вітали першунів!

Треба було бачити відрухове невдоволення юнацтва, як команда скоротила їм теренові гри на 2 години через непередбачену зміну програми в четвер увечері. (Молебень, що його остаточне відбуття устійнене було пізно в середу). — А опісля юнацтво зробило майже „револьту", чому Провід Зустрічі перед тим не освідомив їх достаточно про те, що молебень в намірені Українського Народу служать спільно Православний і Католицький Владики, та що між ними буде Ісповідник віри Кир Василь Величковський. Все це свідчить добре про зацікавлення, обов'язковість і відповідальність двох молодших Уладів.

3) Відновлений четвертий Улад — пластуни-сеніори запрезентували на ЮМПЗ цікавий, великий табір. Вже сам склад був цікавий. 76 сеніорів, 39 сеніорок і 55 дітей доновацького віку. Дальших 41 сеніор таборувало в інших таборах (новацьких юнацьких, чи в таборі „Лісових Чортів"). Два великі шатра оселі для самітників, решта привезені родинні шатра. О 6:30 вставання, 7:40 апель, молитва й наказ. Через день велика більшість табборовиків допомагала в переводженні програми Зустрічі, а решта поралася в таборі, обгородили табор, поставили браму, влаштували місце для вогників, які майже щовечора відбувалися. Комендантом табору був Роман Рондяк, ЧМ, зі ЗСА, заст. Богдан Яців, Бурл. з Торонта. Цей останній проводив вогниками. Вже перший вогник, в суботу 19 серпня на тему „Пізнаймося" видвигнув потребу устійнення ОКРЕМИХ ФОРМ ПЛАСТУВАННЯ, які відповідали б умовам сеніорського Уладу і не колідували з їхньою дотеперішньою працею для виховних Уладів.

а. м. м.

Японського прем'єра Танаку...

(Закінчення з 1-ої стор.)

кож зустріч Танаки з Мао Тсе-тунгом.

Нормалізація відносин між Японією та комуністичним Китаєм викликала велике негодування китайських націоналістів з Тайвану. 23-го вересня, напередодні виїзду Танаки до Пекіну, в столиці Тайвану Тайпей китайські студенти влаштували бурхливі демонстрації, використовуючи прибуття до Тайпею спеціяльного висланника японського уряду. Студентські заворушення, скеровані проти японців були таких розмірів, що треба було вжити збройні частини для привернення порядку.

✠

В ТРЕТЮ НЕВИМОВНО СУМНУ, БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого і Невіджалуваного
МУЖА, БАТЬКА і ДІДУНЯ

сл. п. о. Протопресвітера
Д-ра ВОЛОДИМИРА ЛЕВИЦЬКОГО

бувшого старшини-учасника Визвольних Змагань України, громадського діяча на Рідних Землях, соборника-священика в ЗСА

та

В ДВАНАДЦЯТУ ТРАГІЧНУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Дорогого СИНА, БРАТА і ВУЙКА

бл. п.
ІГОРЯ ВОЛОДИМИРА ЛЕВИЦЬКОГО

ПЛАСТУНА ЮНАКА
буде відслужена

ЗАУПОКІЙНА БОЖЕСТВЕННА СВЯТА ЛІТУРГІЯ

в суботу 30-го ВЕРЕСНЯ 1972 р., о год. 8-ій рано
в Українській Православній Церкві
СВ. АРХ. МИХАЇЛА, Міннеаполіс, Мінн.

▪

В цьому ж дні буде рівночасно відслужена
о год. 10-ій ранку

ПАНАХИДА
над МОГИЛОЮ
на Українському Православному Цвинтарі
В БАВНД БРУКУ, Н. Дж.

Про скорбні Молитви в цей день, ласкаво просять, Родину, Духовенство, Побратимів по Зброї, Друзів-Знайомих, Співпрацівників в школі і Пластунів за спокій Душ Спочилих.

▪

В пам'ять Покійних, складаю двадцять долярів на оборону УКРАЇНСЬКИХ ПОЛІТИЧНИХ В'ЯЗНІВ, як нев'янучий вінець на Ваші могили. Прощайте Найдорожчі, а земля американська і на далі легкою, хай буде для Вас.

В безмежному горю:

дружина-мама — ГАЛИНА і Рідня

ЧОТИРИ ОКРУГИ УНС СТЕЙТУ НЮ ДЖЕРЗІ...

(Закінчення з 1-ої стор.)

пан Гавриш зреферував досягнення членської кампанії чотирьох Округ УНСоюзу стейту Ню Джерзі і закликав до посилення організаційної праці. Він згадав з признанням найбільш успішні у членській кампанії 1972 року Відділи і числа здобутих у восьми місяцях нових членів. Такими кращими Відділами були: в Окрузі Нюарку 340-ий Відділ із 58 членами (секретар Василь Колюбинський), 133-ий Відділ із 24 членами (секретар Ярослав Леськів), 371-ий Відділ із 15 членами (секретар Юліян Баранюк), 14-ий Відділ із 13 членами (секретар Михайло Отрок) і 76-ий Відділ із 13 членами (секретар Мирослав Демчук); в Окрузі Перт Амбой 349-ий Відділ із 17 членами (секретар Михайло Захарко), 155-ий Відділ із 12 членами (секретар Михайло Фединишин) і 372-ий Відділ із 11 членами (секретар Йосиф Ярема); в Окрузі Джерзі Сити 25-ий Відділ із 33 членами (секретарка пані Квітка Стецюк), та в Окрузі Пассейку 42-ий Відділ із 28 членами (секретар Петро Головачук). Степан Гавриш теж проголосив, що на ці збори принесли аплікації нових членів М. Захарко — 10, Григорій Клименко (новий секретар 182-го Відділу в Пассейку) — 3, В. Сиваник — 2 і П. Головачук — 1. Ці аплікації нових членів опісля вручив предсідник зборів інж. О. Граб заступникові гол. предсідника В. Сохановi.

Над доповідями, як і на теми діяльности УНСоюзу в різних ділянках, розвинулася широка дискусія, в якій взяли участь: Іван Іваник (234 В.), Володимир Роговський (14 В.), інж. Вол. Янів (342 В.), інж. Омелян Граб, Мирослав Демчук (76 В.), Володимир Шпирка (371 В.), Стефан Островський (270 В.), Дарія Оріховська (353 В.), та головний касир Уляна Дячук, заступник головного предсідника Володимир Сохан і асистент керівника орг. відділу Степан Гавриш, які давали вияснення і відповіді на поставлені запитання та завваги.

Збори закрив предсідник інж. Омелян Граб подякою всім 42-ом учасникам та ствердженням корисности такої першої спільної організаційної наради чотирьох Округ стейту Ню Джерзі.

Головна Управа „Самопомочі" устійнила напрямні і пляни праці

(Закінчення з 1-ої стор.)

слухала інформацій про можливості перенесення до нового дому Кредитової Кооперативи, або залищення у власному домі канцелярії Головної Управи „Самопомочі", що їх представили: інж. Роман Раковський, мгр. Зенон Корчинський (адміністратор дому „Самопомочі") та мгр Євген Лозинський — голова Комісії для справ дому. Однозгідно вирішено залишити осідок Головної Управи у власному домі „Самопомочі", звертаючись рівночасно до дирекції Кредитової Кооперативи за допомогою та до Відділів і членства „Самопомочі" за пожертвами на сплату гіпотечної позички дому Головної Управи. Крім згаданих, участь в засіданні взяли: Франц Колодій — заступник організаційного референта, Богдан Гошовський — референт молоді, проф. М. Цяпка — голова Головної Контрольної Комісії та інж. Мирон Пінковський — член Контрольної та Видавничої Комісій.

ДЕЩО ПРО РОЗЛАДИ ПЕРСОНАЛЬНОСТИ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ний або компульсивний може мати також параноїдне почуття величности, вважаючи себе апостолом, вождем, генієм. Часто такі типи людей виконують певні дії або мають певні думки, яким не всилі опертися. Невинним прикладом такого нав'язливого стану є психічний стан, коли людині, проти її бажання, ввесь час повертається одна й та сама мелодія. В гірших випадках людині, наприклад, раз-у-раз повертаються богохульні думки у церкві, антисоціяльні у товаристві, вона не може стриматися, щоб не образити доброго сусіда, заперечити щось логічне й очевидне. У ще гірших випадках може появитись маячення, коли логіка заломлюється повністю, і тоді людина стоїть на грані психічного захворювання.

Якщо люди із розладами персональности і їх вплив на суспільство — це об'єкт дослідження соціологів та психологів, то лікарі зацікавлені у їхньому здоров'ї, оскільки такі люди також відвідують лікарські кабінети, часто маючи оправдані причини для цього. В більшості випадків у них не так органічні недуги, як фізіологічні розлади на базі розладу персональности. На жаль, такі розлади трудно піддають ся лікуванню і часто стають хронічними недомаганнями. В окремих випадках лікар таку людину скеровує до психіятра. В багатьох випадках психіятр у співпраці з родинним лікарем може дати допомогу.

Ліквідаційна Комісія ЮМПЗ

пригадує, що усі світливці, пластуни й гості, можуть взяти участь у конкурсі „фото-кіно" із своїми чорно-білими та кольоровими світлинами, прозірками та кіновими фільмами із ЮМПЗ — 1972. В оцінці буде братись до уваги: технічне виконання світлин, мистецький підхід до знімки, але розміри 8 х 10 або 11 х 14 є побажані. Оцінку переведе жюрі, що призначить нагороди та відзначить вибраних світливців грамотами. Світлини передані до конкурсу будуть затримані в пластовому фото-архіві. Відносно кінових фільмів, фільмова Служба Пласту застерігає собі право зроблення відбиток для архіву. Реченець надсилання експонатів на конкурс: 30 жовтня 1972. Адреса: Пласт, Інк., 140 2нд Аве, Ню Йорк, Н. Й. 10003 з дописком: фото-кіно-конкурс. Конкурс буде відкритий, значить автори будуть виступати під своїм прізвищем, з поданням способу виконання знімки, особистих даних та адреси. Вислід буде оприлюднений.

Одночасно просимо всіх світливців, теж гостей, щоб вони дали змогу фото-фільмовій службі Пласту використати свої особливо цікаві світлини згл. фільми для архіву.

Просимо теж того, що помилково взяв один кружок магнетної стрічки (5 ін.) в зеленій коробці з архівним записом повернути її до КПС — ЗСА на адресу, як вище.

пл. сен. М. Нежанський
Реф. Фото-кіно-звук.

ТРЕТІЙ З'ЇЗД УКРАЇНСЬКИХ ЖУРНАЛІСТІВ АМЕРИКИ І КАНАДИ...

(Закінчення з 1-ої стор.)

глянути його і справити. Співдоповідач Осип Зінкевич таврував порушування кодексу етики журналіста в інформуванні та коментуванні подій з України. — Ольга Кузьмович, доповідаючи про „Український журналістичний доріст", назвала низку журналів, створених і редагованих молодими людьми і наводила їхні прізвища. Подала статистику молоді, яка в останніх роках закінчила фахові журналістичні студії в американських високих школах. Таврувала факт, що занедбано притягнути до української преси тих молодих людей. — Співдоповідач, студентка журналістики в університеті в Сиракюзах Галя Матковська признавала велику вагу української преси, як духового зв'язкового української вільної громади, але критикувала її за відсталість. — Після обіду в першому дні нарад відбувся панель на тему „Англомовна преса". Модератором був Зенон Снилик, а панелістами були д-р Володимир Душник, який подав коротко історію англомовної преси в Америці, її тло і її цілі. Д-р Андрій Шуль критикував технічну відсталість української преси. Ірина Макарик з Торонта виступала проти англомовної преси, називаючи її поступкою „лінивим" молодим людям, які не хочуть навчитись української мови у слові й письмі. Андрій Білик, навпаки, дивився дуже критично на існуючу українську пресу та передбачував її загин в майбутньому.

Дискусія

Дискусію обмежено до 3-ох хвилин. Забирали слово 18 учасників.

Р. Рахманний виступає в обороні українських журналістів. Хто критикує українську пресу мусить її читати.

О. Тарнавський уважає цей з'їзд непересічним явищем тому, що на ньому кожний свобідно міг висловити свої думки. Найважливіше у поглядах дискутантів це віра в українську людину та українську справу.

В. Софронів-Левицький уважає, що кодекс етики українського журналіста мусить обов'язувати також українські радіопередачі. Передавання українських музичних творів без імени автора чи виконавців є неетичним.

Б. Стебельський українські журналісти доросли до того, щоб говорити щиро свої думки, але вони мусять бути об'єктивні. Ред. Зінкевич на жаль бачить недомагання тільки в одному середовищі, а не всюди.

М. Сосновський оспорює твердження доповідача О. Питляра, що ми є далі еміґрантами. Уважає, що ми є поселенцями.

О. Луцький стверджує, що цей з'їзд не залишив доволі часу обговорити усі болячки преси. Зокрема не було мови про професійні проблеми українських журналістів. Оспорює статтю С. Женецького в „Америці" на тему журналістичного доросту.

У. Самчук хвалить рівень доповідей. З ретроспективи 50-ти років, коли українська преса та література майже не існували — ми зробили величезну, корисну працю. Сьогодні є ряд професійних добрих українських журналістів.

К. Мельник апелює, щоб присутні зайняли конкретне становище до проблеми Рідних шкіл, бо коли не піддержимо цієї найважливішої справи — внедовзі не буде читача нашої преси.

Арка Мельник уважає, що повинен існувати англомовний тижневик, призначений для американських читачів, який інформував би їх про українські справи.

Я. Заяць звертає увагу, що наша преса в більшості не є щоденною. Тому має давати опінії, а не поточні інформації про щоденні події. Боронить важливости української мови, яку вважає не т. зв. „золотою ложечкою" а дерев'яною, яку вживається щоденно.

М. Поронюк апелює, щоб наша преса писала більше правди, була більш об'єктивною та мала менше „табу".

Б. Гасюк не думає, що українська преса має конкурувати з англійською. Її завдання інші. Об'єктивність увійшла вже в „модус операнді" журналістів.

М. Островерха українську пресу треба писати чистою українською мовою, а не вживати ряду чужих слів, конкретно русицизмів, які збіднюють нашу мову.

О. Питляр виступає в обороні журналістів, які не є професійними за своїми студіями, але парцюють в пресі з громадського обов'язку.

Б. Колос звертає увагу на це, що коли песимісти говорять сьогодні про повільне завмирання української преси і про перехід на англомовну — молоді люди в Канаді пішли в телевізію з українською мовою та створили програму, яка має великий успіх і щораз більше поширюється.

Марія Лоґуш боронить окреслення „націоналізм", яке сьогодні знову важливе та популярне.

Д-р Пасіка завданням журналістики є формування світогляду української суспільности на базі української культури.

І. Боднарчук незвичайно приємно чути тут своїх учнів, які боронять вживання української мови. Як довго будуть такі серед молодих — не потребуємо боятися про її занепад.

І. Кедрин у заключному слові зробив підсумки дискусії, стверджуючи, що кожний із дискутантів дав щось нового та цікавого, як теж кожний із доповідачів висловив свою часом контроверсійну, але цікаву та щиру думку.

Бенкет

Перший день нарад закінчився спільною вечерою, де майстром церемонії був Василь Софронів-Левицький. Після молитви, яку провів о. митрат П. Хомин, І. Кедрин відчитав привітального листа почесного голови СУЖа Романа Купчинського і депешу від піонера української преси в Західній Україні 20-их і 30-их років, Івана Тиктора з Вінніпеґу. В. Софронів-Левицький у дотепному й поетичному слові підніс тост у честь презрізних „квітів", між ними „квіту папороті" — української згоди. Іван Керницький відчитав гумореску і Уляна Любович відчитала спомин про Музичний інститут у Львові перед останньою світовою війною. Оля Шкафаровська деклямувала поему Шевченка „Лебедин". І. Кедрин, як голова СУЖА, передав д-рові Матвієві Стахову грамоту почесного членства СУЖА у виконанні постанови останніх Загальних Зборів тієї організації.

Другий день нарад

У неділю 24 вересня о. митрат Петро Хомин відправив у церковці „Союзівки" Богослужбу у намірені української преси та Панахиду за померлих українських журналістів. — У продовжуванні нарад — доповідачі і модератор панелю коротко відповідали своїм критикам. Антін Драган склав привіт від УНСоюзу, пригадавши, що перший редактор „Свободи" о. Г. Грушка подав ініціятиву створення Українського Народного Союзу, який згодом став видавцем „Свободи" й англомовного тижневика та цілої бібліотеки книжок.

Д-р Богдан Олесницький жертвує на Стипендійний Фонд Журналіста 500 дол.

Д-р Богдан Олесницький вітає З'їзд від Українського Лікарського Т-ва Північної Америки, підкресливши, що українські лікарі дбають не тільки про фізичне здоров'я своїх пацієнтів, але глибоко стурбовані станом здоров'я української громади. Тому українські лікарі включилися в активне українське громадське життя. Підкреслює заслуги української преси: можна уявити існування української вільної громади без власних лікарів чи інженерів, але неможливе існування української вільної громади без вільної української преси. Промовець поручає ще раз, часто пропаґовану ним ідею Стипендійного Фонду українського журналіста, який допоміг би вишколові молодих українських журналістів і проголошує, що він від себе жертвує на ту ціль 500.00 дол., — що приявні зустріли загальними оплесками. Пожертву в сумі 25.00 дол. склав на ту саму ціль д-р Михайло Логаза.

Резолюції

Після привіту, що його склала Наталія Вашук від Клюбу етнічної преси в Канаді, д-р Богдан Стебельський в імені Резолюційної Комісії відчитав резолюції. З'їзд у принципі прийняв їх з низкою зголошених поправок і додатків і схвалив, щоб І. Кедрин і В. Давиденко, кооптувавши ще деяких колег, переглянули та зредаґували всі резолюції, що їх мають одобрити Управи обох Спілок. Після того голова закрив З'їзд, ствердивши, що при всіх його недоліках він доконав те добре діло, що перейшов гладко, заторкнув безліч проблем, притягнув численний гурт колег і в межах короткого часу вичерпав намічений денний порядок.

Відновлення Федерації.

На спільному засіданні Управ СУЖА і СУЖК рішено оживити формально існуючу, але практично не діючу Федерацію українських журналістів Північної Америки з націленням та Світову Федерацію українських журналістів у вільному світі. Зовнішнім виявом оживлення Федерації має бути „Український Журналіст", як Бюлетен Федерації. Головою відновленої чи пак оживленої Федерації став голова СУЖК Нестор Ріпецький, його заступником Іван Кедрин, секретарем — секретар СУЖ-Канади Мирон Королишин. Секретаріят Федерації має перевести дію в справі Світової федерації української преси. Рішено теж, що федерація має подбати про здійснення одної рекомендації з'їзду щодо скликання наради діючих редакторів для їх професійних справ.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

ТАРЗАН, Ч. 6815. Тупелі підвищують ціну за своїх жінок

Ми, тупельські молодші вожді, приятелю Улі, кажемо, що хочемо, щоб воїни кіки були нашими приятелями, але ми не продамо одної тупельської жінки за одну корову й дві свині!...

Воїни кіки — багаті люди! Вони можуть заплатити по дві корови і дві свині за кожну тупельську жінку, яку хочуть мати. Чи можеш поладнати це?

Я перекажу Тарзанові твоє бажання, приятелю Туля, щоб він післав цю вістку через небо воїнам кікам. Можливо, що вони радше прийдуть сюди з крісами, щоб забрати тупельських жінок, і тоді ви не будете мати ані корів, ані свиней, ані жінок!

FELLOW UKRAINIANS EVERYWHERE...

MICHAEL YAROSH

An Open Personal Appeal...

- ***MICHAEL YAROSH,*** a fellow Ukrainian, is seeking the office of Sheriff in Mahoning County, Ohio. Mike is rather unique in politics, . . . He wants to be sheriff because he is qualified and experienced and he is interested in law and order, . . . With "no strings attached." His background as a Deputy Sheriff, as an Admistrative Assistant in the Juvenile Court, and as the present Chief Investigator for the Mahoning County coroner, surpasses all qualifications required and necessary to be the Mahoning County sheriff.

- ***MICHAEL YAROSH,*** a fellow Ukrainian, is also unique in his effort in conducting his campaign with loyal support from his wife, his family, his friends, and hopefully – you! Mike is asking you – if you possibly can – to help in his worthy cause. He needs financial support to run a successful campaign. As a fellow Ukrainian, any contribution (large or small), will be appreciated. Let us all ban together and help elect a fellow Ukrainian to this responsible and very important office. If elected, he will make you proud that you gave. Thank you!

Help Elect... MICHAEL

YAROSH

Democratic Candidate

SHERIFF

Mahoning County, Ohio.

MICHAEL YAROSH... HUMANITARIAN

- ☆ PAST PRESIDENT OF THE UCCA IN YONGSTOWN.
- ☆ PAST CHAIRMAN OF UKRAINIAN INDEPENDENCE DAYS, INVOLVING SEVERAL WORLD-RENOWNED ANTI-COMMUNIST LEADERS, INCLUDING YAROSLAV STETZKO, PRESIDENT OF THE ANTI-BOLSHEVIK BLOC OF NATIONS.
- ☆ PAST PRESIDENT OF THE UKRAINIAN CITIZENS CLUB OF YOUNGSTOWN.
- ☆ PAST SECRETARY TO THE OHIO WELFARE COMMITTEE FOR DISPLACED PERSONS. MANY UKRAINIAN FAMILIES WERE ASSISTED IN SETTLING IN AMERICA.
- ☆ PAST PRESIDENT AND CAMPAIGN CHAIRMAN FOR THE MAHONING COUNTY CHAPTER OF MUSCULAR DYSTROPHY ASSOCIATION OF AMERICA.
- ☆ PAST DELEGATE OF THE ALL-AMERICAN NATIONAL CONFERENCE TO COMBAT COMMUNISM.
- ☆ PAST DELEGATE TO THE NATIONAL DEMOCRATIC NATIONALITIES CONFERENCE.

Ukrainians For *"YAROSH FOR SHERIFF"*

- JOSEPH LESAWYER, Jersey City, New Jersey
- Attorney ANDREW BOYKO, Parma, Ohio
- JOSEPH BIOZES, Sewaren, New Jersey
- MIKE MAZURKI, Burbank, California
- Attorney MICHAEL YURCHSON, Youngstown, Ohio
- MICHAEL MARTYNYSZYN, Youngstown, Ohio
- EDWARD POPIL, Scranton, Penna.
- Attorney WILLIAM BOYKO, Parma, Ohio
- RUSSELL HUK, Hartford, Connecticut
- Attorney PETER GULICK, Youngstown, Ohio
- MICHAEL BILON, Youngstown, Ohio
- WALTER BRIACH, Youngstown, Ohio
- MICHAEL KOMICHAK, Pittsburgh, Penna.
- BILL LEHMAN, Perth Amboy, New Jersey
- AL DANKO, Jersey City, New Jersey
- Attorney CHARLES ZUBYK, Girard, Ohio
- ESTHER BILON, Youngstown, Ohio
- EUGENE WOLOSHYN, Youngstown, Ohio

(Please clip and mail today)

Dear MICHAEL YAROSH:

Believing in your principles and your ability to ably perform the duties of Mahoning County Sheriff, enclosed herein is our contribution toward the success of your campaign. $________

Name ________

Street ________

City or Town ________ State ________

Mail to:
MICHAEL YAROSH FOR SHERIFF COMMITTEE
Post Office Box 123
YOUNGSTOWN, Ohio 44501

Paid pol. adv. Paid pol. adv.